

# ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—  
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδίων..... 20  
264—Γραφείον ἑδ. Ἑρμοῦ—264

*Ἡ Διεύθυνσις τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ προθυμουμένη ὅπως ὅσον οἶόν τε τελειότεραν καθιστᾷ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου, συνέστησεν ἴδιον τυπογραφεῖον, ἔνθα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχεται τυποῦσα αὐτὸ διὰ καινοουργῶν στοιχείων.*

*Τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Ἀθηναϊδος» ἐν ᾧ συνέστη καὶ στοιχειοχυτήριον ἀναδέχεται τὴν μετ' ἀκριβείας καὶ συγκαταβατικῶν τιμῶν ἐκτύπωσιν οἰοῦντιδήποτε συγγραμμάτων καὶ ἐφημερίδων.*

Εἰς τῶν λόγων τῆς ὑπάρξεως τῆς οὕτω καλουμένης συγκρούσεως μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης, δύναται νὰ εὐρεθῇ ἐν ταῖς ἰδέαις μικρᾶς τιнос σχολῆς ἐπιστημένων. Ἀναχωροῦσιν ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ ἀπιστία ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀποκαλύψεως εἶναι τὸ πρῶτον ἀναγκαῖον βῆμα πρὸς ἐξασφάλισιν θέσεώς τιнос ὡς ἐρευνητοῦ τῆς ἐπιστήμης. Ἀπομακρύνονται ὅσον τὸ δυνατόν αὐτοῖς ἐκ τοῦ μετὰ σεβασμοῦ πνεύματος τῶν ἐξοχωτέρων σπουδαστῶν παντὸς κλάδου τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης. Μίαν τῶν ὑψηλοτέρων καὶ γενικωτέρων γυμνάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, τὴν πίστιν σχετίζουσι πρὸς τὴν ἀμάθειαν ἢ τοῦλάχιστον τὴν εὐπιστίαν, θεοσεβῆ δὲ ἐπιστήμονα χαρακτηρίζουσιν ὡς δεισιδαίμονα.

Φυσικῶς τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων διήγειρεν ἀνταγωνισμούς, ὑπεστηρίχθη δὲ ὅτι, σχολῆ ἀρνούμενη πλείοτερον τῶν ὅσον παραδέχεται ἢ τῆς ὁποίας αἱ θέσεις εἰσὶν ἀρνήσεις, εἶναι μωρὰ σχολή. Νοῦς ἰσχυρὸς εἶναι καὶ οἰκοδομητικὸς· πρέπει νὰ ποιῇ, νὰ ἐπιτεργάζηται, συγχωνεύῃ καὶ ἐνοῖ. Ἡ συσχέτησις εἶναι στοιχείον ἀξιοπρεπείας. Ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ δεικνύεται ἐν τῇ τακτικῇ κτίσει, ἐν τοῖς κατασκευασθεῖσι καὶ σοφῶς κυβερνωμένοις κόσμοις, ἐν τῇ διευθύνσει τῶν πλανητῶν, καὶ ἐν πάσῃ τῇ λοιπῇ πολυπλόκῃ διαρρυθμίσει τοῦ σύμπαντος. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐν τοῦτοις φαίνεται. Λέγει, καὶ οἱ Νόμοι περιέχονται εἰς

ὑπαρξίν· πνέει ἐπὶ τοῦ χάους, καὶ πληροῦται κατοίκων, ἀνοῦσι τὴν χεῖρα καὶ οἱ ἀστέρες ἀρχίζουσι τὴν ἀτελεύτητον πορείαν των. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα αὐτοῦ γενόμενος, εἶναι κατ' ἀναλογίαν ἠνωμένος πρὸς αὐτόν. Ἀληθὲς μεγαλεῖον οἰουδήποτε βαθμοῦ, γίνεται γνωστὸν ἐκ τῶν πλασμάτων του, τὰ προσόντα αὐτοῦ εἰσὶ θετικά· προστίθησι ἀντὶ ν' ἀφαιρῇ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς πίστεως τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἔργων. Ἡ μελέτη τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς πλάσμασι αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι καὶ χάριν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ὡς ἡ μελέτη τῆς θελήσεώς του ἐν τῷ λόγῳ του. Ἀλλὰ μελέτη ἥς ἡ πρώτη φάσις εἶναι ὁ σκεπτικισμός, ἡ δευτέρα ἡ ἀπιστία, ἡ τρίτη ἡ ἀθεΐα—ἥτις πρῶτον ἀμφιβάλλει, εἶτα ἀπιστεῖ καὶ ἐπὶ τέλους βλασφημεῖ,—δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀποβῇ εἰς καλόν, διότι εἶναι πάλιν κατὰ τῶν «αἰωνίων ἀληθειῶν».

ΜΕΣΑ ΔΙ' ὧΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΜΦΟΔΙΣῃ ΤΗΝ ΣΗΨΙΝ ΠΟΛΛΩΝ ΟΥΣΙΩΝ.

(Ἰπὸ Α. Κωνσταντινίδου).

Αἱ μέθοδοι τῆς διατηρήσεως εἶναι διάφοροι, ἀναλόγως τοῦ ὄγκου καὶ τῆς μορφῆς τῆς πρὸς διατήρησιν οὐσίας, ὡς καὶ τοῦ μεγάλου ἢ μικροῦ βαθμοῦ, ὃν ἔχει ἑκάστη οὐσία πρὸς τὴν ταχέειαν ἢ βραδείαν ἀλλοίωσιν· καὶ κυρίως ἀναλόγως τῆς χρήσεως, ἣν ἕκαστος ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ τοῦ περι οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου. Συγκεκριαίονται δὲ ὅλαι αἱ μέθοδοι ἐπὶ τῆς ἐπομέννης ἀρχῆς, ἥτις στηρίζεται εἰς τὴν παντελῆ ἀπομόνωσιν τῆς πρὸς διατήρησιν οὐσίας ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ὑγρασίας ἐπαφῆς· τοῦτο δὲ κατορθοῦται ἢ διὰ τῆς ἀποξηράσεως τῆς οὐσίας ἢ διὰ τῆς ὀπτήσεως ἢ καὶ διὰ τῆς χρήσεως τῶν μέσων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπιτήδεια πρὸς τὴν ἀπορρό-

φρουν του εν ταϊς ούσαις περιεχομένου υδατος η δύ-  
νανται να απομονώσωσιν αυτάς από της μετά του  
αέρος επαφής.

**ΨΥΧΟΣ.**—Το ψυχος είναι δραστήριον προφυλακτι-  
κόν μέσον κατά της σήψως των ούσιων. Δύναται δέ  
τις επί πολυ να διατηρήση τας υποκειμένους εις σήψιν  
ούσιας αναλλοιώτους η θερμοκρασία π.χ. αρκει προς  
τον σκοπον τουτον. Προς διατήρησιν των διαφόρων  
ούσιων συνηθίζουσιν εις πολλὰς χώρας οι άνθρωποι  
να περιβάλλωσι τὰ μὲν κρέατα μεταξύ τετριμμένης  
χιόνης, τούδ δὲ ἰχθύς, τούδ οποιους μεταφέρουσιν από  
της θλάσσης εις ἄλλας μεσογειους χώρας, ὡς και  
τὰς σάρκας πολλῶν ζώων, να θέτωσι μεταξύ των  
πάγων τὰς δὲ ἐδωδίμους ούσιας, ὡς τὰ λεμόνια, τὰ  
πορτοκάλια, τὰ κερωτὰ, τὰ κολοκύνθια κτλ. δια-  
τηροῦσιν επί πολυ ἐντὸς των υπογειῶν, η εἰς τὰ δρο-  
σερότερα τῆς οίκιας μέρη.

Όταν δὲ τὸ πτώμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ ζώου  
καλυφθῆ με ἰκανὴν ποσότητα χιόνος, δύναται να  
διατηρηθῆ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπ' ἀπειρον. Πολλοὶ περι-  
ηγηταὶ ἀναφέρουσιν ὅτι εὐρέθησιν εἰς τὰς πολικάς  
χώρας πτώματα ζώων, τὰ ὁποῖα ἔζων πρὸ τοῦ κα-  
τακλυσμοῦ τὰ δὲ εἶδη ταῦτα των ζώων δὲν ὑπάρ-  
χουσι τὴν σήμερον εἰς κανὲν μέρος τῆς γῆς.

**ΞΗΡΑΝΣΙΣ.**—**ΟΠΤΗΣΙΣ.**—Πάντες γινώσκουμεν ὅτι αἱ  
ὀργανικαὶ ούσαις τεθεῖσαι εἰς ξηρὰν ἀτμοσφαιραν ἢ εἰς  
τόπον ἀνυδρον, δύναται να διατηρηθῶσιν ἐν καλῇ  
καταστάσει ἐπ' ἀόριστον χρόνον.

Πτώματα δὲ ἀνθρώπων ἢ ζώων καλυφθέντα με  
κεκαυμένην ἄμμον εἰς τὰς ἐρήμους χώρας τῆς Ἀφρι-  
κῆς, τῆς Ἀσίας και εἰς τὰς ἀπεράντους πεδιάδας τῆς  
μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, διατηρήθησιν ἐν καλλίστῃ  
καταστάσει ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Οἱ δὲ ἀρχαιότεροι  
κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς συνείθιζον να διατηρῶσι τὰ  
σώματα των ἀποθνήσκοντων προγόνων των διὰ τῆς ξη-  
ράνσεως, ἢ περιβάλλοντες αὐτὰ με βάρβακα και ὑπ'  
αὐτὰ ἀνάπτοντες ἐλαφρὸν πῦρ.

Διὰ τῆς ξηράνσεως διατηροῦνται ἐπὶ πολλὰ ἔτη  
διάφορα προϊόντα οἱ φαρμακοποιοὶ π.χ. διατηροῦσι  
πολλὰ εἶδη φυτῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναπτύσσονται, εἰ  
μὴ εἰς ὠρισμένας ὥρας τοῦ ἔτους. Οἱ δὲ βοτανικοὶ  
διατηροῦσι πολλὰ εἶδη ἀνθέων και φύλλων, ἀφοῦ  
θέσωσιν αὐτὰ μεταξύ φύλλων χάρτου μὴ κολλαρι-  
σμένου.

Διὰ τῆς ξηράνσεως διατηροῦνται πολλὰ εἶδη καρ-  
πῶν οἷον σῦκα, φοῖνικες, σταφίδες κτλ. δ δὲ χυμὸς  
των σταφυλῶν διὰ βρώσεως παράγει ἔψημα, τὸ ὁποῖον  
τουρκιστὶ λέγεται πετμέζι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σκευος, ἐν-  
τὸς τοῦ οποιου ἢ ἐξάτμισις τοῦ υγροῦ τούτου γίνεται,  
εἶναι συνήθως χάλκινον, μέρος τοῦ χαλκοῦ διαλύεται  
ἐντὸς τοῦ ἔψηματος τούτου και προξενεῖ πόνον δρι-  
μὸν εἰς τὴν γαστέρα ἐκείνων, οἵτινες κάμνουσι χρῆσιν  
αὐτοῦ εἶναι δὲ καλὸν πρὸ τῆς χρήσεως αὐτοῦ να ἐμ-  
βάλλωμεν εἰς τὸ υγρὸν ἔλασμα σιδήρου καλῶς κεκα-  
θαρμένου, και ἂν ὑπάρχη εἰς τὸ υγρὸν διάλυσις χαλ-

κοῦ, τὸ ἔλεσμα τοῦ σιδήρου μετ' οὐ πολυ ἐξαχθὲν,  
θέλει ἔχει χρῶμα ὅλως διόλου κίτρινον.

**ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΑΕΡΟΣ.**—Ἐπειδὴ δ  
ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ μεταβάλλει τὴν φύσιν των φυτι-  
κῶν και ζωϊκῶν ούσιων, ἐμποδίσαντες τὴν μετά των  
ούσιων τούτων ἐπαφὴν αὐτοῦ, δυνάμεθα να διατηρή-  
σωμεν αὐτὰς ἐν καλῇ καταστάσει ἐπ' ἀόριστον χρό-  
νον. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον πολλοὶ  
και διάφοροι τρόποι.

α.) Δυνάμεθα να διατηρήσωμεν τὰς ούσιας ταῦτας  
ἐπὶ πολυ ἀναλλοιώτους, θέσαντες αὐτὰς ἐντὸς τοῦ  
ἀζώτου, τοῦ υδρογόνου, τοῦ ὀξειδίου, τοῦ ἀνθρακος  
κτλ. Ἀλλὰ διὰ τῆς μεθόδου ταύτης δὲν δυνάμεθα να  
διατηρήσωμεν μεγάλην ποσότητα πραγμάτων. Οἱ  
Μεξικανοὶ διατηροῦσι τούδ καρπούς ἐπὶ πολυ ἀναλ-  
λοιώτους, ἀφοῦ θέσωσιν αὐτούς ἐντὸς μικρῶν σάκ-  
κων περιεχόντων μονοθειοῦχον σίδηρον, ὅστις, ἀπορ-  
ροφῶν τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αέρος τοῦ ἐν  
τοῖς σάκκοις, ἀφίνει μόνον τὸ ἀζώτον και τὸ ἀνθρα-  
κικὸν ὀξυ.

Ὁ δὲ Κάμγκεν ἐν Ἀγγλίᾳ μεταχειρίζεται μέθοδον  
πρὸς διατήρησιν των κρεῶν πολυ περίεργον. Ἐκθέτο-  
μεν δὲ τὴν περιγραφὴν ταύτης κατὰ τὸν Δέγγλερ.  
Καλύπτεται ἡ κεφαλὴ τοῦ πρὸς σφαγὴν ζώου διὰ τι-  
νος σάκκου ἔχοντος σχῆμα χοάνης και καταλήγοντος  
εἰς σωλῆνα διευθυνόμενον εἰς δοχεῖον πλήρες ὀξειδίου  
τοῦ ἀνθρακος. Ἀφοῦ δὲ ἀναπνεύσῃ τὸ ζῶον ἐπὶ τινα  
μόνον δευτερόλεπτα ἀπὸ τοῦ αέριου τούτου, εὐθὺς  
καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀσφυξίας και, ἐνῶ ἀκόμη δει-  
κνύει ἔγνη ζωῆς, ἀποκόπτεται αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ και  
ἐκδέρεται, ἐπειτα κατατέμνεται εἰς τεμάχια ἕνεκα  
δὲ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ αέριου τὸ αἷμα λαμβάνει χρῶμα  
ζωηρότερον ἢ τὸ αἷμα των ἄλλων ζώων των φονευε-  
μένων διὰ των συνήθων μέσων.

Τὸ κρέας τοῦ ζώου κατατηθὲν τίθεται ἐντὸς κι-  
θωτίων, τὰ ὁποῖα κλείονται στεγανῶς. Ἐπὶ ἕκαστον  
δὲ κιθώτιον ἐμβάλλεται κυτίον (κουτί) περιέχον ξυ-  
λάνθρακα κεκορεσμένου θειώδους ὀξέος. Διὰ τινος  
ἀεριστηρίου ἐξάγεται ἐκ των κιθωτίων ὁ ἀτμοσφαι-  
ρικὸς ἀήρ και ἀντικατασταίνεται διὰ τοῦ αέριου, τὸ  
ὁποῖον ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὴν καυσιν των ἀνθράκων,  
ὅτε, βοηθεῖα σιδηροῦ τινος σύμματος, ἀνοίγεται τὸ  
κυτίον, τὸ ὁποῖον περιέχει τούδ κεκορεσμένους θειώ-  
δους ὀξέος ἀνθρακας. Τὸ ὀξυ τούτου εἰσέρχεται τότε  
ἐντὸς τοῦ κρέατος κατὰ μικρὸν. Τὰ δὲ δηλητηριώδη  
ἀέρια ἐξαφανίζονται ὀλοτελῶς μετὰ τὴν βράσιν ἢ  
τὴν ὄπτησιν τοῦ κρέατος.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης κατασκευάζονται μεγάλα  
ποσότητες κρεάτων και κομίζονται ἐκ τῆς Νοτίου  
Ἀμερικῆς εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν και εἰς τὴν  
Γερμανίαν.

β.) Οἱ φαρμακοποιοὶ διετήρουν ἄλλοτε τούδ φυτι-  
κοὺς χυμούς, καλύπτοντες αὐτούς με λεπτὸν στρώ-  
μα ἐλαίου νωποῦ και ὀλίγον υποκειμένου εἰς ὀξειδωσιν.  
Ἐν ἔτει 1826, γενομένων ἀνασκαφῶν ἐν Πομπηζ,

ἀνεκαλύφθησαν βαυκαλίδες πλήρες ἐλαίων ἐν καλ-  
λίστῃ καταστάσει, ἐμβεβαπτισμένοι ἐντὸς ἐλαίου, ἂν  
και τὸ ἐλαῖον μετεβλήθη εἰς ἐλαϊκὸν ὀξυ.

γ.) Ὁ Χεστέτης, περίφημος μεταπράτης των ἐδω-  
δίμων, διετήρει ἐπὶ πολλὸν χρόνον νωποὺς διαφόρους  
καρπούς, οἷον σταφυλάς, γεώμηλα, κάρυα, ἀμύγ-  
δαλα, κάστανα κτλ. καλύπτων αὐτὰ με στρώμα τι-  
τάνου ἐσβεσμένης ἐν καταστάσει κόνεως. Όταν δὲ  
ζωῖκαι ἢ φυτικά ούσια περιβάλλονται ὑπὸ τοῦ  
σκαχάρου ἢ τοῦ μέλιτος διατηροῦται, ὡς ἐάν ἦσαν  
ἐντὸς τοῦ ἐλαίου ἢ τοῦ λίπους.

## Η ΡΟΖΑ

Ἡ ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12.)

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ μικρὸν βιβλίον τῆς Ρόζας περιέχον τὰς ῥήσεις  
τῆς μητρὸς τῆς.—Ἡ εὐτυχῆς και ἀξιωμαθούμενος  
ἐσπέρα ἐν τῷ Προσφιλεῖ Δωματίῳ.—Ὁ Προδότης  
εἰσάγει τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν και τούδ στρατιώτας  
αὐτοῦ εἰς τὸ Εὐτυχῆς Φρούριον.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὸν ὄρθρον ὁ Ἰππότης Ἐλβέρ-  
τος πορευθεὶς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου συνε-  
κλήθησαν οἱ ἀνδρεῖοι στρατιώται του προέτρεψαν αὐ-  
τούς διὰ συντόμου λογυδρίου να φανῶσι πιστοὶ πρὸς  
τὸν γενναῖον Δοῦκα. «Μετὰ χαρᾶς» προσέθηκε «ἤθε-  
λον σὰς ὀδηγήσει εἰς ὑπεράσπισίν του και μετάσχει  
τοῦ κινδύνου, ἂν εἶχον ἀναλάβει ἀρκούντως τὰς δυ-  
νάμεις μου και ἂν ἔτι δὲν διατέλει ὁ βραχίων μου  
σχεδὸν ἀχρηστος. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη να διαβεβαι-  
ώσω ἄνδρας, οἵτινες ἐπὶ πολλὰ ἔτη με ὑπηρετήσαν,  
ὅτι, ἐάν τινες ἐξ ὑμῶν ἤθελον κατασταθῆ ἀνίκα-  
νοι ἕνεκα τοῦ πολέμου, μεγάλη πρόνοια θέλει ληφθῆ  
δι' ὑμᾶς και διὰ τὰς οἰκογενείας σας.»

Τὴν δὲ πρῶτον ὁ Ἰππότης οὔτος κατὰ τὸ πρόγευ-  
μα ἦτο σιωπηλὸς και ἐφάνετο ὅλως σύννους. Τέλος  
ἡ Ρόζα μετὰ σεβασμοῦ εἶπεν. «Ἀγαπητέ μοι, πά-  
τερ, εὐλόγον εἶναι να λυπῆσαι, διότι δὲν δύνασαι να  
ὑπηρετήσης τὸν Δοῦκα, ἀλλ' ἴσως ἡ θεία Πρόνοιά σε  
κρατεῖ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρόντος· διότι κατὰ τὴν  
ἀπουσίαν σου ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς ἐνδέχεται να προσ-  
βάλῃ τὸ Εὐτυχῆς Φρούριον· τούτο δὲ θὰ ἦτο τρομε-  
ρώτατον δι' ἐμέ! Νομίζεις ὅτι θὰ μάθῃ ὅτι ἀπέστει-  
λας ὅλους τούδ στρατιώτας σου;»

«Θέλωμεν πράττει τέκνον μου,» ἀπήντησεν ὁ πα-  
τήρ «ὡς εἰ τούτο ἐγένετο ἤδη γνωστὸν πρὸς αὐτόν.  
Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν μακρὰν μου ἀσθενείαν πολλὰ  
ὑποθέσεις ἀφέθησιν εἰς τὸν ἄξιον οἰκονόμῳ μας, σκο-  
πέσω σήμερον ν' ἀφιερῶσω ὀλίγας ὥρας, ὅπως βάλω  
εἰς τάξιν τούδ λογαριασμόν αὐτοῦ. Εἶμαι δὲ, χάρις  
τῷ Θεῷ, καλὰ και ἀρκούντως ἰσχυρός. Θέλω δὲ κα-

\* Ταμίον ἐπιτηρητικῶν γυμνασίων.

ταστήσει τούδ ὑπηρετάς προσεκτικούς και δείξει τὸν  
ἐκ τῆς ἀμελείας των καθηκόντων του κίνδυνον, διότι  
ἐάν ὅλοι ἦναι πιστοὶ πρὸς ἐμέ, τὸ Εὐτυχῆς Φρούριον  
θέλει εἶσθαι ἀπόρητον.»

Ἡ δὲ Ρόζα ἠναγκάσθη, κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ  
ἐνοσῆλευε τὸν πατέρα τῆς, να παραμελήσῃ πολλὰ των  
καθηκόντων των ἀνατεθειμένων εἰς αὐτὴν ὡς οἰκο-  
δέσποιναν· ὅθεν ἐνῶ ὁ πατήρ τῆς ἐξήταζε τὴν ἡμέ-  
ραν ἐκείνην τούδ λογαριασμόν τοῦ οἰκονόμου, αὐτὴ  
μετὰ μεγίστης φιλοπονίας, ἐξεπλήρου τὰ οἰκιακά κα-  
θήκοντά τῆς. Δὲν εἶπον πρὸς ὑμᾶς νεαροὶ ἀναγνώσταί  
μου, ὅτι ἡ Ρόζα εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς  
τῆς συνέβραψε βιβλίον και ἐπὶ τοῦ μελανοῦ καλύμ-  
ματος αὐτοῦ ἔγραψεν ὡς τίτλον τὰς ἐξῆς λέξεις, «Ἡ  
ἀγαπητὴ μου μητὴρ, καίτοι ἐν τῷ οὐρανῷ, ὀμιλεῖ  
ἐτι πρὸς ἐμέ.» Ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ βιβλίῳ ἔγραφε,  
καθ' ὅσον ἐνθυμεῖτο, τὰς πλήρεις εὐσεβείας συμβου-  
λάς αὐτῆς, τὰς ἐνθαβρύνσεις κτλ. Καταχωρίζω ἐν-  
ταῦθα ῥήσεις τινὰς, αἵτινες ἰδίως ἐχρησίμεινον πρὸς  
τὴν καλοκάγαθον ταύτην κόρην, κατὰ τὸν καιρὸν  
τῆς δυστυχίας αὐτῆς· οἷον «Ἀπόφευγε τὴν ἀργίαν·  
διότι αὐτὴ εἶναι ἡ τροφὴ τῆς ἀμαρτίας. Οὐδὲν συμ-  
βαίνει ἐκ τύχης. Όταν δὲν δύνασαι να προσεύχησαι  
κατὰ μόνας, συμπροσεύχου μετὰ των ἄλλων· διότι  
ὁ Θεὸς ἀκούει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας. Θεῶρει τὰ  
συμβαίνοντα ὑπὸ καλὴν ἐποψιν. Ἐάν σε καταλάβῃ  
ἀθυμία ἀναπόλει εἰς τὸν νοῦν σου, τὰς εὐεργεσίας, τὰς  
ὁποῖας ἔλαβες. Ἐχε χριστιανικὴν εὐθυμίαν και πρό-  
τρεπε και ἄλλους να ἔχουσιν αὐτὴν. Φαίδρυνε τούδ ἐν  
τῇ οίκῳ σου διὰ μειδιαμάτων και ἐκφράσεως χαρᾶς.»  
Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐκάστῃς ἡμέρας ὁ πατήρ και ἡ θυ-  
γάτηρ συνήρχοντο εἰς τὸ συνήθως καλούμενον Προσφι-  
λεῖ Δωματίον τῆς μητρὸς πρὸς τὸ ἐν μέρος τοῦ ὀ-  
ποίου ἦτο ὁ κοιτῶν τοῦ Κυρίου Ἐλβέρτσου πρὸς δὲ τὸ  
ἄλλο ὁ τῆς Ρόζας. Πόσας δὲ ἀειμνήστους ἐσπέρας εἶ-  
χον αὐτοὶ περᾶσαι ἐνταῦθα! Πόσον εὐτυχῆς ἦτο τὸ  
παρελθόν! Ἡ δὲ Ρόζα ὀμιλοῦσα περὶ τῆς παιδικῆς  
τῆς ἡλικίας ἔλεγεν, «ὦ πάτερ, δὲν ἤθελον ἀνταλλά-  
ξει τούτο τὸ ἀγαπητὸν δωμάτιον οὐδὲ με τὸ μέγα-  
ρον τοῦ Δοῦκος. Πόσον ἕκαστον των περιεχομένων  
πραγμάτων ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀγα-  
πητὴν μου μητέρα! Ποσάκις ἐκάθισα ἐπὶ τοῦ μικροῦ  
τούτου καθίσματος πρὸς τούδ πόδας αὐτῆς παίζουσα  
με τὴν κουκλάν μου και ἐπὶ τούτο τὸ ἀνάκλιτρον  
καθημένη πάντοτε πλησίον αὐτῆς, ἐμάνθανα ν' ἀνα-  
γινώσκω! Πολλὴν δὲ χαρὰν ἠσθανόμεθα, ὁσάκις ἐ-  
λαμβάνομεν πρὸς σου ἐπιστολάς. Ἐχόρευον δὲ πολ-  
λάκις καθ' ὅλον τὸ δωμάτιον ὑπὸ χαρᾶς ἀκούουσα περὶ  
τῆς ταχείας σου ἐπιστροφῆς. Ὅτε δὲ διὰ τὴν πολυχρό-  
νιον ἀπουσίαν σου, ἡ μητὴρ μου ἐλυπεῖτο, ἐνθυμοῦμαι  
ὅτι ἐπεθύμουν να συναντηθῶμεν ὅλοι ἀσφαλῶς ἐν τῷ  
οὐρανῷ. Τότε δὲ ἡ μητὴρ με τὸν γλυκὺν αὐτῆς τρόπον  
ἔλεγε. «Φιλτάτη μοι θυγάτηρ, ἂς εὐχαρισθῶμεθα ὅτι αἱ  
ἡμέραι ἡμῶν εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ και ὅτι αὐ-  
τὸς θέλει διαθέσει τὰ πάντα πρὸς ὄφελός μας, ἐάν ἐλ-

πίζωμεν εἰς Αὐτόν.» Πόσον δὲ τέρπομαι ἀνακαλοῦσα εἰς τὸν νοῦν μου τὰ βλέμματα καὶ τοὺς λόγους αὐτῆς! Μετὰ στοργῆς ἠτένιζεν ὁ Ἰππότης Ἐλβέρτος πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ παρατήρει τὴν πρὸς τὴν μητέρα αὐξάνουσαν ὁμοιότητά της, περὶ τῆς ὁποίας τόσον φιλοστόργως αὐτὴ ὠμίλει. Κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἐσπέραν, ἡ Ρόζα παιζούσα τὴν κιθάραν ἐφαλλε μετὰ τοῦ πατρὸς της· ἀνέγνωσαν δὲ μετὰ προσοχῆς κεφάλαιά τινα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ Ψαλμοῦς, οἵτινες ὑπῆρξαν πρὸς τὴν ἀποθνήσκουσαν Μαρτίλδην πολὺ παρηγορητικοί.

Ἐνασχολούμενοι αὐτῶν οὕτως, ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτοῦ προσήγγιζον εἰς τὸ Εὐτυχῆ Φρουρίον παρέρχοντος εἰς αὐτοῦ· εἰσοδὸν τοῦ προμνησθέντος κακοῦ ἀνθρώπου, ὃν θὰ ὀνομάζω Προδότην. Οὗτος ἦνοιξε μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῆ κρότος, τὴν θύραν ἐκείνην, ἣν καθῆκον εἶχε νὰ φυλάττη. Οὕτω πρὶν ἢ δοθῆ σημανεῖον τι κινδύνου οἱ στρατιῶται συνέλαβον πάντας τοὺς ἄλλους θεράποντας καὶ τοὺς κατέκλεισαν εἰς εἰρηκτὴν, ἥτις ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν ἐχρησίμωσεν ὡς δεσμωτήριον. Τότε δὲ δειγνόμενος ὑπὸ τοῦ Προδότου ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς, ἐφόρμησε πρὸς τὸ Προσφιλεῖς Δωμάτιον καὶ διαβήντων τὴν θύραν προεχώρησεν ἐν ἡ δὺο βήματα ἐκφωνῶν μετὰ ὑπερηφανείας καὶ ὀργῆς, «τέλος ἐκδικούμαι!



Τὸ φρούριον τοῦτο εἶναι ἐμὸν, οὐ εἶσσι αἰχμάλωτός μου καὶ πρὸ τοῦ μεσουκτιῶ θύλει με ἀκολουθήσει! Μετὰ ταῦτα ἀμέσως ἀπῆλθε κλειδῶσας τὴν θύραν. Ἡ Ρόζα σχεδὸν λειποθυμημένη ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς της. Οὗτος δὲ τὴν ἀνήγειρε καὶ τὴν ἐστήριξε μὲ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα καὶ πρὸς παρενοχλίαν της εἶπε πολλοῦ· εὐσεβεῖς λόγους πρὸς παρενοχλίαν της, οἷον «ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν, τέκνον μου· ἐν δὲ Αὐτῷ ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ προλάβῃ ταύτην τὴν δυστυχίαν ἡμῶν. Ἄς ὑποταχθῶμεν εἰς ὅ,τι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐμποδίσωμεν καὶ ἄς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὑπορέ-

ρωμεν μετὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς ὅ,τι ἤθελεν ἀκολουθήσει.» «ὦ, πάτερ μου, θὰ μοὶ ἐπιτραπῆ ἄρα νὰ σε συνοδεύσω; Θὰ παρηκαλέσω τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ σε ὑπηρετῶ ἐν τῇ φυλακῇ σου.» «Ὁχι, ἀγαπητόν μοι τέκνον,» ἀπήντησε θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, «μὴ ἀναφέρῃς τοῦτο εἰς αὐτόν· ἡ δὲ θερμότητά μου εὐχὴ κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τις τὴν φυγὴν σου ἐκ τοῦ Φρουρίου, ὅπερ δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἡμᾶς. Γνωρίζεις τὸ δάσος, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ πιστὸς μου Βόρξιος· ἂν καὶ μεμονωμένη καὶ περὶ πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ φθάσῃς εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν

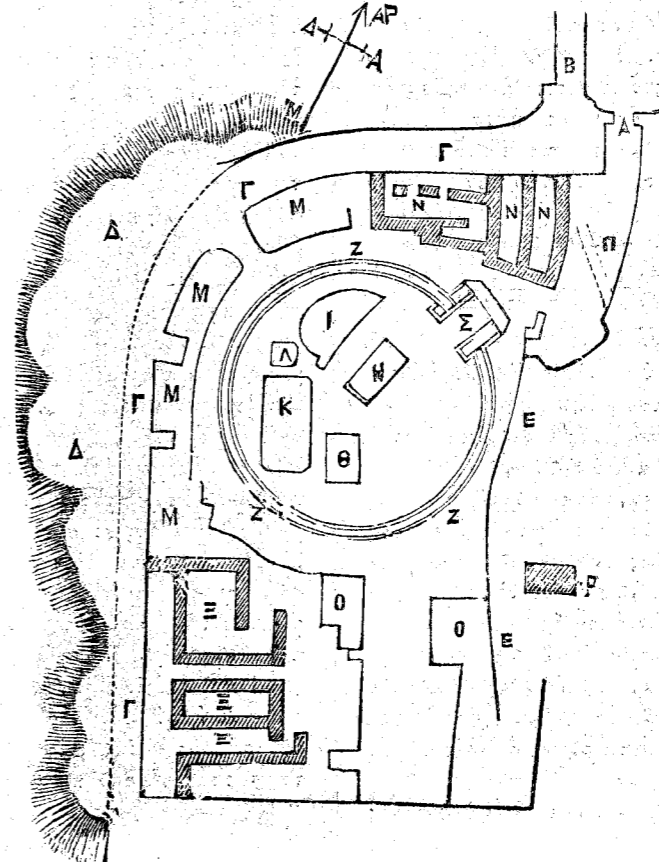
νύκτα ταύτην. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ ὀδηγήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ τὸ τέκνον μου!» Μετὰ τὴν ὀμιλίαν ταύτην ὁ Ἰππότης Ἐλβέρτος ἔδωκε πρὸς αὐτὴν ὀδύνην διὰ τῶν ὁποίων ἠλπίζεν ὅτι ἤθελεν εὑρεῖ τὴν κατοικίαν τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ἡ τοῦλάχιστον τὴν θέσιν, ἥτις δὲν ἦτο τοσοῦτον μακρὰν, ὅπου αὐτὸς καίων ξύλα κατεσκεύαζεν ἀνθρακας. Μένε δὲ μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του, ἕως οὗ εὐαρεστηθῆ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ προβλέψῃ καταλληλότερον ἄστυλον. Μὴ ἀνησύχει πολὺ περὶ ἐμοῦ, διότι ὁ Θεὸς οὐδέποτε θέλει ἐγκαταλείψει τοὺς πεποιθότας εἰς αὐτόν· ἄς μὴ ἀμνηστωνοῦμεν λοιπὸν ἀμφιβόλωντες περὶ τῆς σοφίας, ἀγάπης, ἢ δυνάμεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς ἐστάθη εἰς

τὴν θύραν καὶ δὲν ἐπροχώρησε πολὺ εἰς τὸ δωμάτιον, νομίζω ὅτι δὲν σε εἶδεν, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ διδῆ ὅτι τὸ δωμάτιόν σου συγκοινωνεῖ με τοῦτο. Φέρε λοιπὸν τὸ μακρὸν μέλαν ἐπανωφόριόν σου. Μὴ χάσῃς οὐδὲ στιγμὴν, διότι ἀκούω τὸν κρότον τῶν βημάτων πανταχόθεν· οἱ δὲ στρατιῶται βεβήκως λελητατοῦσι τὸ Φρούριον καὶ θέλουσιν ἀναμφιβόλως λαφυρᾶν καὶ τὸ δωμάτιόν σου.» Ἡ Ρόζα ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγου στιγμῆς ἐπέστρεψε κομίζουσα τρία ἢ τέσσαρα πολύτιμα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἄχρι τοῦδε ἔτιμα μόνον, ὡς δῶρα δοθέντα εἰς αὐτὴν παρὰ τῶν ἀγαπητῶν γονέων της.

Οἱ δὲ στρατιῶται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀτίμου ἀρχηγοῦ των, ἐλαφραγωγῆσαν, ὅλα τὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ σκεῦη τῆς ἀποθανούσης Μαρτίλδης καὶ τὰ πολυτίμα κοσμήματα αὐτῆς μετὰ πάντος σπανίου καὶ πολυτίμου πράγματος, ὅσα ἦτο δυνατόν νὰ κομισθῶσι διὰ τῶν ἀμαξῶν τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου. Δύνασθε, ἀναγνώστε, νὰ συμπεράνῃτε εὐκόλως τί ἠσθάνοντο ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἀκούοντες ἐκ διαλειμμάτων ἐν τῷ Προσφιλεῖ Δωματίῳ τὰς διδομένας ὑπὸ τοῦ Ἐμβῆ προσταγὰς. Ἡ μὲν Ρόζα ἐκρίθη ὀπισθεν ὑψηλῆς ἱματιοθήκης, ὁ δὲ πατήρ ἐκλείδων τὴν θύραν, ἥτις ἐκοινοῦναι πρὸς τὸ δωμάτιόν της. Ἦκουσαν ὅτι τις ἐδοκίμαζεν ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ ἔπειτα ἠρώτα, «νὰ τὴν συντρέψω;» ἄλλος δὲ ἀπεκρίνατο, «ὄχι μὴ χάνῃς καιρὸν, ἀλλὰ βοήθησέ με νὰ μετακομίσω τὸ βαρὺ τοῦτο κιβώτιον.» Ἐπειδὴ δὲ τὰ βήματά των ἀκούοντες ἀπεμακρύνθησαν, παρήλα καὶ ὁ φόβος ὅτι ἤθελεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνοχληθῆ. Ἡ δὲ Ρόζα πάλιν ἐκάθισε πλησίον τοῦ πατρὸς της, ὅστις ἐπὶ τινὰ καιρὸν δὲν ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἵνα μὴ ἀκουσθῆ· ἔχουσα δὲ τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἔκλειε πικρῶς διὰ τὸν μέλλοντα ἀποχωρισμὸν των. Τέλος σιωπῆ βαθεῖα ἐπεκράτησε καθ' ὅλον τὸ Φρούριον ἐκτός, ὅτε ἀκράτητος γέλωσ καὶ κρυφαὶ ἀγρίαὶ χαρᾶς ἠκούοντο ἀπὸ τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου ὁ κκοῦργος Ἐμβῆς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ εὐφροῦντο τρώγοντες τὰ πλέον ἐξαιρετὰ φαγητὰ καὶ πίνοντες τὸν εὐώδη καὶ ἐξαιρετὸν οἶνον κτλ. τὰ ὁποῖα περιέχοντο ἐν τῷ Φρουρίῳ.

(Ἐπετα συνέχεια)  
**Κλεις τοῦ σχεδίου τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Μυκηνῶν.**  
 Α. Πύλη τοῦ Δείνου, ἡ εἰσοδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Μυκηνῶν.  
 Β. Ἀρχαία τεῖχη· μέγιστοι λίθοι ἀτελῶς ἐργασμένοι.  
 Γ, Γ, Γ. Ἡ Ἀρχαία τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως, Κυκλόπειον.  
 Δ, Δ. Γῆ βεβήκως ἄνωθεν τοῦ τεῖχους, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Δρος Σηλήμαν ἀνασκαφάς.  
 Ε, Ε. Ἐσώτερον (ἀρχαῖον) τεῖχος ἐν μέρει ἐκκαλυφθέν διὰ τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν.  
 Ζ, Ζ, Ζ. Κυκλοτερὴς περίφραγμα ἐκ δύο σειρῶν λίθων συνιστάμενον, οἵτινες ἀρχῆθεν ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ πλακῶν, σχηματιζόμενου οὕτως εἶδους τ. ε. ἀνωφλίου, ἢ σκεπάσματος, τὸ με-

ταῦ διίστασμα ἔχον περὶ τοὺς 3 πόδας καὶ 6 δακτύλους διάστασιν. Ο κύκλος ἔχει περὶ τοὺς 190 πόδας διάμετρον.  
 Σ. Ἀποκεκρίμενον δῶμα ἐν τῷ κύκλῳ κατεσκευάσται ἐκ λίθων ὁμοίων πρὸς τοὺς τοῦ κύκλου. Ἡ ἐξώτερα πλευρὰ αὐτοῦ περιφράσσεται διὰ σωροῦ ἀκόμψου λίθων καὶ γῆς. Ἴσως ἦν ἡ τοῦ κύκλου εἰσοδος, ἢ ἀποχωρητήριον δῶμα.  
 Η, Θ, Ι, Κ. Α. Οἱ ὑπὸ τοῦ Δρος Σηλήμαν ἀνασκαφέντες τάφοι ἐντὸς τοῦ κύκλου.  
 Μ, Μ, Μ, Μ. Ἀνασκαφαὶ μετὰ τοῦ κύκλου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τεῖχους τῆς Ἀκροπόλεως.  
 Ν, Ν, Ν. Περιφράγματα κατεσκευασμένα ἐκ λιθίνων τευχῶν, ἄνευ οὐδενὸς ἰχνους θυρῶν ἢ παραθύρων.  
 Ξ, Ξ, Ξ. Περιτετελισμένα περιφράγματα ἀνακαλυφθέντα κατὰ τὰς ἀνασκαφάς. Κατὰ τὸν Δρος Σηλήμαν ταῦτα εἰσὶν «Ἐκτεταμένη Κυκλωπεῖα οἰκία,» τὴν θεωρεῖ δὲ ὡς τὸ βασιλικὸν μέγαρον.  
 Ο. Τάφος ἀνασκαφῆς ὑπὸ τοῦ Δρος Σηλήμαν.  
 Π. Ἀρχαῖον ὄργανον.  
 Ρ. Προσωρινὸς ξύλινος οἰκίσκος διὰ τοὺς στρατιώτας τοὺς φυλάσσοντας τὸ μέρος πρὸς ἀποτροπὴν ἀνασκαφῶν παρὰ προσώπων μὴ πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένων.



Ἐτερον πρόσωπον σχετιζόμενον πρὸς τὰς ἀνασκαφάς τῶν Μυκηνῶν πρὸς ὁφείλεται ὁ γενικὸς ἔπαινος εἶναι ὁ κ. Σταματάκης, Ἐφορος τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀρχαιοτήτων ὅστις ἠκολούθει τὸν κ. Σηλήμαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς παρ' ἡμῖν ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Περὶ τοῦ κ. Σταματάκη ὁ διεθυντὴς τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου κ. Νεύτων, ἐν τῇ περὶ τῶν ἐν Μυκῆναις ἀρχαιοτήτων συγγραφῇ αὐτοῦ λέγει: «Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως δημοσίᾳ ἀναγνωρίσω τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν μεθ' ἧς με ὑπεδέχθη καὶ τὴν νοημοσύνην μεθ' ἧς προσεφέρτε εἰς τὰς ἐρεῦνας μου» κτλ.

Εὐτυχῆς ὁ τόπος ὁ ἀπολαμβάνων ἐλευθερίως τῶν κόπων τοιοῦτων ἀνδρῶν οἷα τὰ μέλη τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ ἰδίως ὁ φιλόπονος καὶ πολυτίμος αὐτῆς γραμματεὺς, ὃ κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἢ ἀνορθὰ κατάστασις τῆς Ἐταιρίας ταύτης.  
**ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ**  
 Αἱ Μυκῆναι ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος πόλις, περὶ τὰ ἐξ μίλια βορειανατολικῶς τοῦ Ἄργου, κεῖται ἐπὶ λόφου ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς στενῆς κοιλάδος· ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ Ὀμηρὸς περιγράφει αὐτὴν ὡς κειμένην ἐν μυχῷ τῆς τῶν Ἀργείων χώρας ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐτυμολογία



του δνόματος. Αί Μυκῆναι, ὡς λέγεται, θεμελιωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Περσέως εἶτα ἐγένοντο ἡ προσφιλέως κατοικία τῶν Πελοπιδῶν. Διαρκούσης τῆς βασιλείας τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐθεωροῦντο ὡς ἡ πρώτη τῆς Ἑλλάδος πόλις, ἀλλὰ μετὰ τὴν κατὰκτησιν τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐπαύσαν οὕσα σημασίας τινός. Ἐξηκολούθησεν ὁμοῦ πόλις ἀνεξάρτητος μέχρι τοῦ 468 π. Χ. ὅτε προσεβλήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων, μισούντων τοὺς Μυκηναίους διὰ τὸ μέρος, ὅπερ ἔλαβον ἐν τῇ Περσικῇ πολέμῳ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ στερεὰ τῶν Μυκηνῶν τεῖχη ἀντέστησαν κατὰ πασῶν τῶν προσβολῶν τῶν Ἀργείων ἀλλ' οἱ κάτικοι ἐπὶ τέλους ἐδιάσθησαν ἐκ τῆς πείνης νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πόλιν των χωρὶς ὁμοῦ καὶ νὰ παραδοθῶσιν. Αἱ Μυκῆναι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Ἀργείων καὶ οὐδέποτε ἀνωκοδομήθησαν.

Διάγραμμα τῶν ἐρεπιπῶν τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν ὑπὸ Δρος. Σχλημαν ἐνεργηθεισῶν παραθέτομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ἐν ᾧ βοηθοῦμενοι διὰ τῆς ὡσαύτης παρατιθεμένης κλειδῆς δύνανται νὰ ἴδωσι πάντα τὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα, τῶν ἀπὸ τινος ἐπασχολουσῶν τὸν κόσμον τῶν λογίων ἀνασκαφῶν.

#### ΠΕΡΙ ΦΥΣΚΩΝΙΑΣ (ΠΟΛΥΣΑΡΚΙΑΣ)

Εἶνε μάλλον νόσος παρὰ ὑγεία· χρονία, λανθάνουσα, διαρκούσα ἐνίοτε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν.

Ὁ πάσχων ἐκ ταύτης δέον ὅπως διατιθῆται ἐν κατοικίᾳ καλῶς ἀερίζομένη, καὶ ὑπνώττη ἐν θαλάμῳ εὐρυτάτῳ· διότι ἐὰν ὁ ἀὴρ μὴ ἀνανεοῦται, καὶ ἔχη ἀνθρακικὸν δξὺ ἀφθονον, τοῦτο παρέχει εἰς τὸν διοργανισμὸν τὸν ἀνθρακκόν, ὅστις εἶνε ἐν τῶν συστατικῶν τοῦ πάχους, καὶ οὕτως ἐπαυξάνει τὸ πάχος τοῦ σώματος ὅθεν ὁ ἀὴρ τοῦ θαλάμου ἔστω συνεχῶς ἀνανεούμενος. Ἴνα τοῦτο γίνῃται δέον ὅπως θύραι καὶ παράθυρα τοῦ θαλάμου ὄσιν ἀντιθέτως καὶ ἀπέναντι κείμενα ἵνα ἀποτελῆται ρεύμα ἀέρος. Ἡ τοιαύτη ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος δέον ὅπως ὑπάρχη καὶ εἰς πάντα ἄλλον θάλαμον διαμονῆς, οἶον γραφείου κλπ.

Πρὸς τὴν φυσικὴν συντελεῖ καὶ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφίρας· ἐν ταύτῃ τὸ δέρμα χαλαροῦται ὡς καὶ οἱ ὑπὸ τὸ δέρμα πιμελώδεις ἰστοί, οἵτινες ὑποκαλύπτουσι τοῦτο, συμπληρούμενοι πάχους. Διὰ τοῦτο οἱ ὄρτυγες ἐν καιρῷ δμίχλης παχύνονται καὶ καθίστανται δυσκίνητοι. Οὕτως καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐν ὑγρασίᾳ διατιθενται κακῶς· τὸ σῶμα ἐξογκοῦται καὶ οἱ δάκτυλοι δύσκιμπτοι γίνονται. Διαλύονται ταῦτα διὰ τῆς κινήσεως καὶ γυμνάσεως τοῦ σώματος. Ἐν ὑγρασίᾳ τὸ σῶμα καταβάλλεται ὡς ἐκ βάρους.

Ὅθεν ὁ παχὺς δέον ὅπως ἀποφεύγῃ τὴν διαμονὴν ἐν ὑγρασίᾳ. Μὴ διαμένειν ἐπὶ ὄχθης ποταμοῦ, κ' ἐπὶ ῥυάκων. Οὐτε περιδιαβάσειν τὸ ἑσπέρας, οὐτε μεταξὺ δμίχλης διαμένειν, οὐτε κατοικεῖν ἐν παραποτα-

μίοις καὶ ἐν γένει ὑγράς ἀτμοσφίρας οἰκίαις· οὕτως ἐν ὑπογείοις ἢ ἰσογείοις· ἐν συνόλῳ δέον ὅπως ἀποφεύγῃ τὸ μένειν τὸ ἑσπέρας καὶ τὴν πρωῖαν ἐν ἀτμοσφίρᾳ δμίχλωδῃ ἢ ὑγρῇ.

Τὰ χλιαρὰ λουτρά καὶ τὰ πολλὰ διαρκῆ συντελοῦσι πρὸς τὴν φυσικὴν· διότι ἡ ὑγρασία ἐξογκώνει τὸ δέρμα ὡς καὶ ἡ ὑγρὰ θερμότης· διὰ τοῦτο μετὰ λουτρὸν διαρκέσαν καιρὸν τινα τὸ δέρμα καὶ τὰ δάκτυλα ῥιτιδοῦνται· τὸ δὲ ὑπὸ τὸ δέρμα πάχος εὐρίσκων ἐκ τῆς χαλαρώσεως τοῦ δέρματος διάστημα εὐρύχωρον ἐπαύξεται καὶ συμπληροῖ τὰ κενά. Τοῦτο γίνεται διότι τὸ δέρμα ἐν τῷ χλιαρῷ λουτρῷ ἀπορροφᾷ ὕδωρ, ὅπερ μέρος μὲν μεταβαίνει εἰς τὴν κυκλοφορίαν, μέρος δὲ μένει εἰς τὰ λυμφατικὰ ἀγγεῖα καὶ εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ πάχους· ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρακκοῦ, ὅπερ ἔχει τὸ φλεβικὸν αἷμα, σχηματίζεται ταχέως πάχος ἐν τῷ κυψελώδῃ ἰσθῷ, ἔχοντι δξυγόνον καὶ ὑδρογόνον, ἅπερ ἔχει τὸ ὕδωρ· διότι τὸ τοῦ ἀνθρώπου πάχος ἀποτελεῖται χυμικῶς ἐξ ἀνθρακκοῦ, ὑδρογόνου καὶ δξυγόνου.

Κατὰ τῆς φυσικῆς ὠφελούσας μεγάλως τὰ ἐνεργητικὰ γυμνάσια· διὰ τοῦτο πᾶς ὁ διατεθειμένος πρὸς φυσικὴν μὴ ποιῶν σωμαστικῆς, περιπάτους κλπ. οὐ μόνον καθίσταται φυσικῶν, ἀλλὰ καὶ ἄγαν τοιοῦτος γίνεται. Ὁ ἠλεκτρισμὸς τῶν μυῶν, ἐνισχύει τοῦτους, καὶ ἀποδιώκει τὸ ἐν αὐτοῖς καὶ περίξ συσσωρευόμενον πάχος, ἐπιφέρει ὅ,τι καὶ τὰ ἐνεργητικὰ γυμνάσια. Εἰς τινὰς ἐξογκοῦται μεγάλως ἡ κοιλία, καὶ τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ καλούμενοι *φύσκιονες*· εἰς τοῦτους ὠφελεῖ ἡ ζώνη, ἥτις ἐμποδίζει τὴν διαστολὴν τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς· διότι ἡ διαστολὴ αὕτη παρέχει τόπον πρὸς συσσωρεύσιν πάχους. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι αἱ συνεχεῖς ζῆραι ἐντριβαὶ τοῖς κοιλίας καταργοῦσι τὸ πάχος αὐτῆς· ἐν ᾧ εἰς τὸ ἄλλο σῶμα γινόμενα αὐξοῦσι τοῦτο. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ἡ δρόσος ἐπιβρέχουσα τὴν κοιλίαν, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, καταστρέφει τὸ πάχος.

Ἡ πολυποσία ὕδατος αὐξεί τὴν φυσικὴν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόσις τῶν οἰνοπνευματωδῶν καὶ ἡ βρωσις τοῦ πάχους· διότι πάντα ταῦτα παρέχουσι χυμικῶς τὰ συστατικὰ τοῦ πάχους.

Μήτε τὰ καθαρτικὰ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνόμενα, μήτε τὸ ἔξος καὶ τὰ ἔξινά ποτὰ, μήτε τὸ ἰωδοῦχον ποτάσιον συντελοῦσι κατὰ τῆς φυσικῆς. Ἡ μὲν συνεχῆς χρῆσις τῶν καθαρτικῶν διασθίσει τὸν γαστροεντερικὸν σωλῆνα, καὶ ἐπιφέρει ἄλλας νόσους, τὰ δὲ ἔξια ἐπιφέρουσι μαρασμοῦς, φθίσεις, καὶ τὰ πρόμοια· τὸ ἰωδοῦχον ποτάσιον, ἐπιφέρει ἀτροφίαν εἰς τοὺς ἀδένας, καὶ καιρίας βλάβας ἰδίως εἰς τοὺς μαστοὺς, διδύμους κλπ.

#### Συμβουλαι κατὰ τῆς φυσικῆς.

Μετρίως τρώγε, πίνε, καὶ κάθευθε τὴν νύκτα. Πολλὴ μὴ ἀναπαύεσαι, καὶ πάντοτε γυμνάσου, κινούμενος σωματικῶς πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν. Εὐρὺς ἔστω ὁ θά-

λαμος διαμονῆς καὶ ὕπνου, εὐήλιος εὐάερος καὶ ἀνεὺ ὑγρασίας· λουτρά θερμὰ ἢ χλιαρὰ οὐδέποτε μὴ ποιεῖ.

#### I. Π. ΠΥΡΑΛΣ.

#### ΦΡΙΤΙΟΦ

#### ΣΚΑΝΑΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12).

Ἦλθον τὸ πρόσωπον τοῦ Φριτιόφ μένει κατηφές· «Δὲν δύνασαι τῷ λέγει νὰ ἰσχυρισθῆς ὅτι εἰσῆλθον ὡς κλέπτης εἰς τὸν οἶκόν σου. Ἐὰν ἤθελον νὰ σοὶ ἀρπάσω τὴν σύζυγον, εἶπέ μοι, ὦ βασιλεῦ Ῥίγκ τίς ἠδύνατο νὰ μὲ ἐμποδίσῃ; Οὐχί· ἠθέλησα νὰ ἐπανίδω ἅπαξ ἔτι διὰ τελευταίαν φορὰν ἐκείνην ἥτις ὕπνῳ ποτε μνηστὴ μου, πλὴν δυστυχῶς δι' ἐμὲ ἀνερίπιζον φλόγα ἦν ἔπρεπε νὰ ἀποσβέσω. Ἦδη ἔμεινα πλέον τοῦ δέοντος παρ' ἡμῖν. Ἀπὸ σήμερον δὲν θέλω παρακαθῆσαι πλέον ἐν τῇ τραπέζῃ σου. Ἡ ὄργη τῶν θεῶν ἐπίκειται τῇ κεφαλῇ μου. Ἡ γλυκὺς Βαλδουρ ὁ φίλος πάντων τῶν πλασμάτων δὲν μισεῖ ἢ ἐμὲ μόνον καταδικάζων με εἰς ἐξορίαν καὶ δυστυχίαν. Ἀπελπίσθην τοῦ νὰ εὕρω τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ γενέθλιον ἔδαφος καίει τοὺς πόδας μου καὶ ἡ σκιά τῶν δένδρων δὲν μοὶ δίδει ἀναψυχὴν. Ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς μου ἐσβέσθη ἀπόλεσα τὴν Ἰνγεβόργην. . . .

«Διὰ τοῦτο, ἐξηκολούθησε, ἀποτεινόμενος πρὸς ἐαυτὸν σχίζε τὰ κύματα φίλτατέ μοι δράκον· λούε τὰ μελανὰ πλευρά σου εἰς τὸ πικρὸν ὕδωρ ὕψου τὰς πτέρυγας σου πρὸς τὰς νεφέλας καὶ πλῆττε διὰ τῆς οὐρᾶς σου τὰ κύματα! Μὴ εὐαρεστεῖ ἡ ὄργη τῶν ἀνέμων καὶ ὁ κρότος τῶν κεραυνῶν· μόνον ἐν τῇ θερμῇ τῆς μάχης εὐρίσκει ἀνάπαυσιν ὁ Φριτιόφ. Θέλω πέσει εὐχαρίστως ἐν συμπλοκῇ ὅπως ἀνέλθω πρὸς τοὺς θεοὺς ἐξαγινισμένος καὶ διηλλαγμένος πρὸς τὸ πεπρωμένον μου. Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης ἡμέρας ἐκροδέτο ἡ θύρα τῆς βασιλικῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆρχετο ἐν αὐτῇ ὁ Φριτιόφ. Ἡ Ἰνγεβόργην ἦτο συγκεκνημένη, ὁ δὲ Ῥίγκ ὠχρός· διὰ τρεμύσεως φωνῆς ὁ ξένος ἐτόνισε τὸν ὕμνον τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ:

«Ὁ θαλάσσιος ἵππος μου ἐτοιμάζεται παρὰ τὴν ὄχθην εἰς ἀναχώρησιν· ὁ συμπότης σας ἐγκαταλείπει μετ' ὀλίγον στενοῦς φίλους καὶ φίλην χώραν. Ἰνγεβόργην λάβε τὸν δακτύλιον τοῦτον, ἐν ᾧ κατοικοῦσι θεῖαι ἀναμνήσεις· μηδέποτε δώσης αὐτὸν εἰς τινα· ὁ Φριτιόφ παραιτεῖ σε καὶ δὲν θέλεις ἐπανίδει πλέον αὐτὸν ἐν τῇ γῇ.

«Δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸν καπνὸν τῆς ἐστίας μου ἀνερχόμενον πρὸς τοὺς βράχους, οἵτινες πρῶτοι εἶδον τὴν γέννησίν μου. Αἱ ἐρημίαι τοῦ ὠκεανοῦ γενήσονται πατρίς καὶ τάφος μου.

«Μὴ καταβαίνετε πλέον εἰς τὸ πρᾶλιον, φίλοι μου, ὅταν λάμπῃ ἡ σελήνη ἢ σπίνθηροβολῶσιν οἱ ἀστέρεις μὴ τὰ κύματα μετὰ τοῦ ἀφροῦ των βίψωσι

πρὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν τὰ λευκασμένα τοῦ Φριτιόφ, υἱοῦ τοῦ *Wieling* ὄστα.

«Φριτιόφ, ἀπαντᾷ ὁ βασιλεὺς, οὐδέποτε ἀρέσκομαι νὰ ἀκούω ἄνδρα θρηνοῦντα ὡς γυνή. Ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ πρὸ πολλοῦ ἤκουσα τὸν ἦχον τοῦ θανάτου· ἕκαστος δὲ πρέπει νὰ ἀποδέχεται τὸ πεπρωμένον γενναίως καὶ ἀνεὺ ἐπιδείξεων. Θνήσκω· Φριτιόφ σοὶ παραχωρῶ τὴν Ἰνγεβόργην· ἐμπιστεύομαι εἰς χεῖράς σου τὸ κράτος μου, ἄρχε αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ υἱοῦ μου. Ἐπίσης δύσκολον τὸ θανεῖν ὡς καὶ τὸ ζῆν. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἀπέκτησα πολλοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις φίλους· ἠγάπησα τὴν εἰρήνην πλὴν καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ ἔθραυσα πλείστας λόγγας χωρὶς νὰ ὀχριάσω. Φεράτέ μοι τὸ κέραι μου θέλω τὸ κενώσει εἰς τιμὴν σου. Ὡ γῆ τοῦ Βορρᾶ, θεῖα χώρα! Χαῖρε, ὦ θεῖ, υἱὲ τοῦ Βαλάλα. . . .» Εἶπε καὶ θλίβει ἅπαξ ἔτι τὴν χεῖρα τῆς Ἰνγεβόργης ἀποχαιρετᾷ διὰ νεύματος τὸν υἱὸν του καὶ τὸν φίλον, εἰς ὃν τὸν ἐναπιστεύθη· κατόπιν κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνέρχεται ἡ τελευταία πνοή του πρὸς τὸν Ἀλφάδερ.

Ἡ κηδεῖα του γίνεται ἀνταξία βασιλείας. Ὁ Ῥίγκ ἐνταφιάζεται ἐφιππος, φέρων εἰς τὴν πλευρὰν τὸ ξίφος καὶ τὴν ἀσπίδα ἀνά χεῖρας. Ὁ ἵππος του ὤρτυτε διὰ τοῦ ποδός του τὸν θόλον τοῦ τάφου καὶ οἱ πολεμισταὶ ἐψαλλόν ἐγκώμια τῷ θανόντι: «Ἦτο ἰσχυρὸς, ἦτο σοφὸς, ἦτο ἐνδοξός· κατέστειλε τὰς ἐριδας καὶ ἡ γεναιοψυχία του ἦτο γνωστὴ πανταχοῦ. Τὰ δῶρα ἔβρεον ἀπὸ τῆς βασιλικῆς του χειρὸς ὡς ἡ παρμυθία τῶν σεβασμίων χεῖλέων του· τὸ δνομῖα του ζήσεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐν τοῖς ἥρωϊκοῖς τοῦ λαοῦ ἄσμασι.»

Ἀφ' οὗ ἀπέδωκεν ὁ Φριτιόφ εἰς τὸν φίλτατον νεκρὸν τὰς νενομισμένας εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ γένος αὐτοῦ τιμὰς ὄφειλε νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ τοῦ βασιλείου. Ταχυδρόμοι ἔτρεχον ἀπὸ βουνοῦ εἰς κοιλάδα κρίζοντες: «Ὁ Ῥίγκ ἀπέθανε, ἔλθετε ἐκλέξατε αὐτῷ διάδοχον.» ἕκαστος τότε ἐκαθάρισε τὸ ξίφος του, τὸ κράνος καὶ τὴν ἀσπίδα του· καὶ οἱ ἐλευθεροχωρικοὶ, τὸ ἔρισμα τοῦτο τῆς πατρίδος διαρκούντος τοῦ πολέμου ἦλθον ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ λαοῦ, ὑπὸ τὸν οὐράνιον θόλον, ὅπως δῶτωσι τὴν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ εὐδαιμονία των. Ὁ Φριτιόφ ἐκάθητο ἐπὶ βράχου, ἔχων παρ' ἐαυτῷ τὸν υἱὸν τοῦ Ῥίγκ. Ὁ Φριτιόφ τότε ὕψοι τὸν κηδεμονευόμενόν του ἐπὶ τοῦ θυραίου του καὶ: «Δρὺς ἔπεσε, κράζει, ἀλλ' ἀνεβλάστησε εὐρωστός βλαστός. Ἀναγνωρίσατε ἐν τῷ νεαρῷ τούτῳ κλάδῳ τὸν γενήσαντα αὐτὸν κορμόν. Ἴδετέ τον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, χαριέντα ὡς ἰχθυὸν ἐν τῷ ὕδατι. Ἐὰν ἡ ἐκλογή σας εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ δρικόμοι νὰ υπερασπισθῶ τὴν χώραν σας κατὰ παντὸς ἔθροῦ καὶ νὰ θέσω κατόπιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄρφανου τούτου τὸ στέμμα τοῦ πατρός του. Ἐν δνόματι τοῦ Φορτὲτ, υἱοῦ τοῦ Βαλδουρ, θέλω τηρήσει τὸν λόγον μου!»

Ὁ πικρὸς ζωηρὸς καὶ χαρῖεις ἴστατο ἀκίνητος ἐπὶ

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1877.— ΑΡΙΘ. 2.

της άσπίδος ως οι άστιδαίς άκινιτοῦσι κατέναντι τῶν άκτινῶν τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τέλος ἀπώλεσε τὴν ὑπομονήν καὶ ἀπυθῆσας δι' ἑνὸς σκιρτήματος εὐρέθη εἰς τὴν γῆν. Τὸ δείγμα τοῦτο τῆς τόλμης ἐκέρδησεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς καρδίας ὄλων : «—Σὲ θέλομεν ἐκλέξει ἀνέραζον πανταχόθεν, καὶ τῆς άσπίδος, εἴθε ἡμέραν τινα νὰ ὁμοιωθῆς πρὸς τὸν πατέρα σου. Καὶ ὡς ὅτου φθάσης μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἰδοὺ ὁ ὀδηγός σου. Ἡγεμῶν Φριτιὸφ σοὶ δίδομεν ὡς σύζυγον τὴν χήραν τοῦ τεθνεώτος βασιλέως.»

«—Ἡ σήμερον εἶναι ἡμέρα ἐκλογῆς ἀπάντησεν ὁ Φριτιὸφ ἐν σκαίῳ βλέμματι· δὲν εἶναι ἡμέρα γάμων. Ἄλλως τε δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἄλλων ἢ ἐκλογῆ τῆς συζύγου μου.

«Μετὰ τῶν θεῶν διὰ τοῦ πεπρωμένου θέλω ὁμιλήσει περὶ τῆς τύχης μου μετὰ τῶν Νόρν αἵτινες με ἀνυμένουσι ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Βαλδοῦρ. Οἱ λαμπρόφθκλοιμοι θεοὶ εἶναι ἐτι ὠργισμένοι κατ' ἐμοῦ. Μόνος ὁ ἀφαιρέσας μοι τὴν μνηστῆν μου, δύναται νὰ μοι τὴν ἀποδώσῃ.» Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι ἄλλο ἀσπάζεται τὸν βασιλικὸν προστατεύμενόν του εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀποθῶν τὴν ἐρούκην δι' ἐλαφροῦ βήματος δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ ἀφροντος.

Η ΔΙΑΔΑΛΑΓΗ

Μετ' οὐ πολὺ ἀνευρίσκομεν τὸν ἥρωά μας παρὰ τῶν ἐπιτάφιων λοφίσκων τοῦ Θόρστεν· ὁ ἥλιος πλησιάζει νὰ δύσῃ καὶ ἡ νύξ προχωρεῖ γοργοῖς βήμασι. ὦ! ἀφῆτατέ των νὰ ἐπκινῆ τού; φιλάτους τούτους τόπους, τὰ ἄνθη τῆς παιδικῆς του ηλικίας, τὰ πτηνὰ ἅτινα ἤκουε νὰ καλαδῶσιν ἄλλοτε, τὰ πρὸ αἰῶνων ἀπλούμενα ἐπὶ τῆς ὄχθης ταύτης κύματα! ὦ κοῖλα χεῖμαρβε ὅστις πολλὰκις εἶδες αὐτὸν διερχόμενον ὑπὸ τὸν χιονώδη ἀφρόν σου, ὦ κοιλὰς, ἦτις τὸν εἶδες ὀμνύοντα πίστιν ἄγνωστον ἐν τῇ γῇ! Σεῖς δὲν μετεβλήθητε ποσῶς; ἀλλ' αὐτό; . . . Πλὴν τί λέγω; καὶ ἄλλα ἡλλαζάν ἐπίσης : «Ποῦ εἶναι ἐρωτᾶ ὁ Φριτιὸφ οἱ στῦλοι τῆς οἰκίας μου; Ποῦ ὁ ναὸς τοῦ Βαλδοῦρ; ὦ Βαλδοῦρ ὁ ἔχων τόσῳ γλυκὺ βλέμμα ὁ ἐπιεικέστερος τῶν θεῶν δὲν εἶναι δύνατῆ μετὰ σοῦ διαλλαγῆ; Ὅποια θυσία ἀπαιτεῖται ὅπως τύχῃ τις τῆς συγγνώμης σου. Διάταξε καὶ θέλω σὲ ὑπακούσει. Ἐξάλειψον τὴν ἀτιμωτικὴν κηλίδά ἧτις ἀμαυροῖ τὴν λαμπρὰν ἀσπίδα μου· μὴ καταφρόναι τῆς μετανοίας μου. Οὐχὶ δὲν φοβοῦμαι τὸν κεραυνὸν ὅσῳ τὴν δυσμένειάν σου, ὦ Βαλδοῦρ!

«Καὶ σὺ, Θόρστεν, δὲν ἔχεις οὐδὲ μίαν συμβουλήν διὰ τὸν υἱόν σου; Ἄν σὺ δὲν δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς ἐκ τοῦ βάθους τοῦ τάρου σου, εἰπέ εἰς τὰ κύματα ταῦτα ἅτινα ἀκούω ἠχοῦντα λέξιν πρραμυθίας διὰ τῶν φίλτατον υἱόν σου. Εἰδ' ἄλλως, θεὸς τῆ πτέρυγι τοῦ ἀνέμου λέξεις αἵτινες θέλουσιν εἰσοδύσει μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ οὐδ' μου, ἢ μάλλον χάραξε ταύτας ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν γερῶν τῆς δύσεως σημεῖον ὅπερ θέλει ἀναγνώσει ὁ υἱός σου! . . .»

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΕΚΑΡΟΜΗ.

Προπαρασκευαί νῦν γίνονται ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτεῖαις πρὸς διεξαγωγὴν τῆς εἰς βόρειον πόλον ἐκδρομῆς ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Howgate. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ ἀναχωρήσῃ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον ὅπως ἐκλέξῃ τὸ μέρος ὡς σημεῖον ἀρετηρίας, πρὸς τοῦτο δὲ χρειάζονται 10,000 δολλάρια τὰ ὅποια θὰ συναχθῶσιν ἐν τῇ πόλει τῆς Νέας Ἰόρκης διὰ συνεισφορῶν. Τῷ 1878 θὰ ἐκκινήσῃ ἡ ἀνιχνευτικὴ τοῦ βορείου πόλου ἐκδρομὴ, δι' ἣν θὰ δαπανηθῶσιν 50,000 δολλ. τὰ ὅποια ἐλπίζεται εἶτι θὰ ψηφίσῃ ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων.

— Δι' ἐν Παρισίοις τράπεζαις ἀποταμιεύσεως παρέλαθον ἐν διαστάματι μιᾶς ἐβδομάδος καταθέσεις ἀνερχομένης εἰς 280,911 φρ. καὶ ἐπλήρωσαν τὸ ποσὸν 279,838 φρ.

— Πρὸς ἀνέγερσιν καθολικοῦ Πανεπιστημίου ἐν Τουλούζῃ μόνον ἡ διοίκησις τοῦ Albi συνήγαγε 236,300 φρ.

— Κατὰ τὸν ἀπελθόντα Μάϊον ἀπεστάλησαν ἐκ Νέας Ἰόρκης κατ' Φιλαδέλφειας εἰς τὴν Ἀγγλίαν 7,291,768 λίτρας νωποῦ κρέατος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'.

Τὴν ἰσχύν μου ἐν ζητήσῃ, εἰς τὴν βίβλον Σολομῶντος γεγραμμένην ἀνευρήσεις. Ἄν τὰς δύο κεφαλὰς μου μὲ ἐν ὤμειγα ἐνώσεις, δάση πλήρη εὐθεΐας εἰς τὸν κόσμον ἀποδώσεις, Λάβε δὲκας ἐκ τῶν πρώτων τὴν δευτέραν κεφαλὴν μου, καὶ ἀπὸ μακρᾶς μετὰθες εἰς βραχεῖαν τὴν φωνὴν μου. Τότε μὲ τ' ἀμέσως μέρος τ' ἀκεφάλου σώματός μου, ὕδατα κροτοῦντα φέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μέρος πάλιν τοῦτο ἀν χωρίσῃς ἐκ τῶν πρώτων, κ' εἰς τὸν πόδα μου προσθέσεις ἀνευ τεραχῆς καὶ κρότων, νὰ θὰ λέγῃς, καὶ τὴν χεῖρα θὰ ἐκτείνῃς εἰς τὰς ὄψεις τῶν ἀνθρώπων. Ἄν δὲ πάλιν ὅλα ταῦτα κατὰ μέρος ἀποθέσεις, καὶ τ' ἀκέραιόν μου σῶμα μ' ἐν ἰῶτα συνοδέσεις, τόνον μόνον τῆς φωνῆς σου ἐκ τοῦ α εἰς η θ' ἀλλάξῃς, καὶ εἰς τὰς σχολὰς τοῦ κόσμου τ' ὄνομά μου θ' ἀναγράφῃς.

• Η ΒΙΒΛΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΤΩΝ ΑΥΤΗΣ. • Μετὰ εἰκονογραφειῶν.—Μετάρραις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Γ. Κωνσταντινίδου, Καθηγητοῦ. Τὸ πρῶτον δημοσιεῖται διὰ τῆς Ἀθηναίας ἐξαιτοπώθη ἤδη εἰς φυλλάδιον σχῆμα 16ον καὶ πωλεῖται παρὰ τῷ Ἐκδότῃ, τοῖς Βιβλιοπώλαις, καὶ τῷ Γραφεῖω τῆς Ἀθηναίως ἀντι δραχμῆς.

ΓΡΙΦΟΣ 8.



Ἄρχων Ἀθηνῶν τὸ γ' ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπιάδος.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

III. Ἐν Μαδαγασκάρῃ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον Δελτίον).

Μετ' οὐ πολὺ τὰ κιβώτια ἐφθασαν καὶ διεθέσαμεν τρεῖς ἡμέρας εἰς διανομὴν τῶν Γραφῶν. Κατὰ τὰς τρεῖς ἐκεῖνας ἡμέρας ἡ οἰκία ἡμῶν ἐπληροῦτο ἀνθρώπων ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας, ἠδυνήθημεν δὲ νὰ κυκλοφορήσωμεν μεταξὺ αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον 3000 ἀντιτύπων τῆς Γραφῆς ἐν συνόλῳ, ἐξ ὧν εὐχάριστος ἀναγγέλλω ὅτι διὰ τὰς 2000 ἐπληρώθη τὸ ἀντίτιμον. Δὲν βλέπομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος σημεῖα ἀποσβέσεως τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς τὸν Θεόν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1874 ἐξεδώσαμεν εὐκόμιστον ἐκδοσιν τῆς Γραφῆς, ἣν χάρις τῇ γενναιοδωρίᾳ τῆς Ἐταιρίας ταύτης δυνάμεθα νὰ χαρηγῶμεν εἰς τὴν κατωτάτην τιμὴν ἐνὸς σελινίου (1,25 dr). Πρὸ πολλοῦ ἠθέλωμεν Γραφὴν ἐνὸς σελινίου, καὶ νῦν δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν τῷ λαῷ τὸ πρὸ πολλοῦ ποθοῦμενον βιβλίον τοῦτο.

Κατὰ τὴν πρώτην τῆς πωλήσεως πρώτην σχεδὸν πᾶς τις ἐν ἀπῆντων εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τοῦ Ἀνταναναρίθου ἔφερε μίαν Γραφὴν, τινὲς ἔφερον τρεῖς καὶ τέσσαρας διὰ τὰ διάφορα τῆς οἰκογενείας τῶν μέλη. Ἡ βίβλος εἰς τὸ ἐξῆς κατήντησε τὸ μόνον βιβλίον τοῦ Μαδαγασκάρου. Δὲν εἶχον φιλολογίαν ἰδίαν αὐτοῖς, ἐτι δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἐνεστώτος χρόνου τὰ βιβλία τὰ ὅποια ἔχουσιν εἰσὶν ὀλίγιστα. Εἶχομεν παράδοξα φαινόμενα τῶν ἰδεῶν τῶν ἰθαγενῶν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ἐνίοτε ἤρχοντο εἰς τὰ γραφεῖα ἡμῶν, καὶ ἐθεώρουν μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ τὰ βιβλία τὰ τοποθετημένα ἐν ταῖς θήκαις καὶ ἔλεγον «εἰσὶν ἄρα γε ταῦτα πάντα Γραφαί.» Οὐδὲν ἕτερον βιβλίον ἐγίνωσκον πλὴν τῆς Γραφῆς. Πρὸ τίνος χρόνου ἦτον ἐν Ἀνταναναρίθῳ εἰς Κρέολος ἔμπορος ὅστις πολὺ προσέβαλε τινὰς τῶν ἰθαγενῶν. Ὁχλος ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν του, κατέλαβε τὴν περιουσίαν του καὶ ἄνθρωποι ἔτρεχον εἰς πάσας τὰς διευθύνσεις φέροντες μετ' ἐκυτῶν ὅ,τι καὶ ἂν ἠδύναντο νὰ εὑρωσι παρ' αὐτῷ. Εἷς ἤρπασε τὸ καθολικὸν βιβλίον τοῦ ἐμπόρου, καὶ κρατῶν τοῦτο ὑψηλὰ, ἐκράχυγαζε γεγонуίᾳ τῇ φωνῇ «Ἐλάβομεν τὴν μεγάλην Βίβλον, ἐλάβομεν τὴν μεγάλην Βίβλον.» Τοῦτο ἀναφέρω ὡς παράδειγμα ὅτι ἡ Βίβλος μέχρι τοῦδε ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν Μαδαγασκάρων ὡς τὸ ἴδιον αὐτῶν βιβλίον· καίτοι δὲ δὲν θέλομεν ἵνα τοῦτο ἢ ἡ ἱστορικὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ἐπιθυμοῦμεν ὅμως ἡ Γραφὴ νὰ ἦναι τὸ πρῶτον αὐτῶν βιβλίον, καὶ τὸ βιβλίον τὸ ὅποιον ν' ἀγαπᾷται πλεονέτερον.

Ἐπιθυμῶ ν' ἀναφέρω ὑμῖν περὶ τῆς θέσεως ἣν ἔλαβον τρεῖς τῶν ἐν Μαδαγασκάρῃ ἠγεμῶνων πρὸς τὴν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁ βασιλεὺς Ραδαμά ὁ πρῶτος, βασιλεύων ὅταν οἱ πρῶτοι ἱσραηλῆσται ἀπεβίβασθησαν ἐν Μαδαγασκάρῃ, εἶπεν ἡμέραν τινα, πλήττων τὸ στηθός του ἐφ' ὅσον ἐλάλει. «Ἡ Β.βλος μου εἶναι ἐνταῦθα.» Δὲν εἶχεν ἀνάγκην γραπτοῦ λόγου· εἶχε ἐνδότερον βίον ἱκανὸν εἰς τὰς ἀνάγκας του. Μετ' ἐχειρίζετο τὴν Γραφὴν, οὐχὶ ὡς ἀντίπαλος αὐτῆς ἀλλὰ διὰ περιφρονήσεως. Εἶτα ἦλθεν ἡ βασίλισσα Ραναβάλα. Ἦτο δρμεῖα ἀντίπαλος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ διέταξε πολλὰ αὐτοῦ ἀντίτυπα δημοσίᾳ νὰ καταστραφῶσιν.

Ἀλλὰ τί εἶδομεν, κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη; Ἦμην παρῶν κατὰ τὴν στέφιν τῆς ἐνεστώσης βασιλείας Ραναβάλας τῆς δευτέρας. Ἐκάθητο ὑπὸ λαμπρῶς κατεσκευασμένην σκιάδα, ὀλόχρυσον, περὶ δὲ ταύτην ἦσαν ἐγγεγραμμένοι αἱ λέξεις, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.» Ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν βασιλίαν Ραναβάλαν ἐτίθετο μικρὰ κεκοσμημένη τράπεζα, ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης ἐκεῖνης ἐκεῖτο κομψῶς δεδεμένη Βίβλος, δῶρον τῆς Ἐταιρίας τῷ βασιλεῖ Ραδαμάχ. Οὕτω ἡ βασίλισσα Ραναβάλα διεκήρυξεν ἐπὶ παρουσίᾳ παντός τοῦ λαοῦ τῆς ὅτι ἀπέρριψε τὴν εἰδωλολατρειάν, ὅτι δὲ ἡ πίστις αὐτῆς ἐκεῖτο ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Εὐτυχῆς λογίζομαι δυνάμενος νὰ εἶπω ἡμῖν ὅτι ἡ βασίλισσα Ραναβάλα ἀναγινώσκει τὴν Γραφὴν κατ' ἰδίαν, ἀκούει αὐτὴν ἀναγινώσκουμένην καὶ διδασκομένην δημοσίᾳ πρὸς δὲ τούτοις εἶδον αὐτὴν διανεμούσαν τὸν θεῖον λόγον. Πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν παρῆν ἐν τισὶν ἐξετάσεσι σχολείου ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ βασιλείου περὶ τὰ 200 μίλια ἀπὸ τοῦ Ἀντοναναρίθου. Κατὰ τὴν λήξιν τῶν ἐξετάσεων ἡ βασίλισσα ἐδώρησεν εἰς τινὰς τῶν ἐπιμελεστέρων μαθητῶν παρὰ πάντων ὑμολόγια καὶ Γραφάς. Οὕτω δὲ ἡ βασίλισσα τῆς Μαδαγασκάρης ἀσχολεῖται εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς κυκλοφορίας τῆς Γραφῆς.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν ταῖς μεγάλαις ἀνατολικαῖς Ἀυτοκρατορίαις.

Ἐπεσκέφθην εἶπεν, ὁ Αἰδ. Ἐβενέζερ E. Jenkins τρεῖς μεγάλας χώρας τὰς Ἰνδίας, τὴν Σινικὴν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν ἀριθμοῦσας περίπου 600,000,000 κατοίκων. Εἶρον τὸν Ἰνδὸν ἐρωτῶντα ἐὰν ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται ν' ἀποδειχθῇ οἱ Σιναι ἠρώτων ἐὰν ὁ χριστιανισμὸς δύναται ν' ἀποζημιῶται καὶ οἱ Ἰάπωνες ἐπιθῶν νὰ μάθωσιν ἐὰν ὁ χρι-

στιανισμός δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καλὸν πολιτικὸν ὄργανον. Ἐπὶ ἐκάστου ἐρωτήματος ἀπάντησα, ναί. Ὁ σκεπτόμενος, δὲν δύναται νὰ ἔχη βεβαιωτέραν βᾶσιν διὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ ὁ ἔμπορος δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔργον πλεονέκτερον ἀνταμείβον καὶ ὁ πολιτικός δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἰσχυρωτέρην καὶ ὑψηλοτέραν πολιτικὴν δύναμιν ἢ τὸν χριστιανικὸν νόμον καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην.

### I. Ἐν Ἰνδία.

Ἐνταῦθα δὲ δέον νὰ εἴπω ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσδωκᾶτε ἵνα πᾶν ἔθνος θεωρῇ τὸ μέγα χριστιανικὸν κίνημα ὑπὸ τὸ αὐτὸ φῶς ὡς καὶ ὑμεῖς τὸ βλέπετε. Πᾶσι ἔσται ἀναγεννώσα δύναμις· ἕκαστον δὲ ἔθνος δέον νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν μᾶλλον καταπειρουσῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Ἡ μᾶλλον καταφανὴς καὶ ἀνησυχούσα ἀνάγκη τοῦ Ἰνδοῦ εἶναι διανοητικὴ ἀνάγκη. Τὸν ἐταράξατε· ἐταράξατε τὴν βᾶσιν τῆς κοινωνίας τῶν Ἰνδῶν, εἴτε δὲ πρὸς ἀγαθὸν εἴτε πρὸς κακὸν χρήσει αὐτῆ ἀνοικοδομήσεως. Κατεστήσατε τὰ εἰδωλασκεπτομένου καὶ θρησκευτικοῦ ἔθνος, γελοῖα καὶ ἐκκοιμῶν νῦν διδάσκονται νὰ γελοῖσι κατὰ μυστηρίων τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ μόνον ἐψυθυρίζοντο ἐν ἀγίοις τόποις. Μόλις ὑπάρχει μία πόλις ἢ χωρίον ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡπείρου ἔνθα αἱ νέαι ἰδέαι ἡμῶν νὰ μὴ ἀνκτρέπωσι πᾶν τὸ προσυγόν· οἰκογένεια ἀπολύοντες τοὺς νέους αὐτῶν ἔτι δὲ καὶ τὰς νεανίδας αὐτῶν τὰ κεφάλαια νέαν εὐρίσκοντα ἐπισχόλησιν, ὁ λαὸς ἐγκαταλείπων ἀρχαίας οἰκίας καὶ διανύων τὰς πορείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου· σχολεῖα τοῦ νέου κινήματος βρῖθοντα μαθητῶν· νκοὶ ἐγκαταλείμενοι εἰς τοὺς τελευταίους καὶ πιστοτάτους εἰδωλολάτρους, τοὺς ἀπάλακας καὶ τὰς νυκτερίδας. Οἱ Ἰνδοὶ οὐδέποτε ἐζήτησαν παρ' ὑμῶν τὴν ἐπανάστασιν ταύτην, οὐδέποτε τὴν ἐπεθύμησαν.

Ἡ *Αποθήκη τῆς Βεγγάλης* γράφουσα περὶ Ἰνδοῦ νέου ἐν τῷ σχολείῳ, λέγει: «ἔωσον ὑποβληθῆ εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ ἐν Κάλκούττα Πανεπιστημίου, διαμῆναι Ἰνδοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὀρθόδοξος. Ὁπόταν ὑπερβῇ τὸν Ῥουβίκωνα, ὁ Ἰνδισμὸς ἀποβάλλει τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύν. Οὗτος νῦν συζητεῖ περὶ θεῖσμου. Ἀπόλλυσι πᾶσαν πίστιν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν προγόνων του . . . ὀλίγοι γίνονται Βράχμαι· ἔτι ὀλιγώτεροι γίνονται χριστιανοὶ ἀλλ' οἱ πλείστοι ἐξοκειλοῦσιν εἰς τὸν σκεπτικισμόν.»

Ἀκούσατε τῶν παραχωρήσεων τοῦ ὀρθοδόξου τοῦτου Ἰνδοῦ: «Οὐδεὶς παρελθὼν τὴν ἡλικίαν τῶν πενήκοντα ἐτῶν, ἢ προσεγγίζων αὐτῇ, δύναται ν' ἀγνοῇ τὴν μεγάλην ἀντίθεσιν μεταξὺ τῆς λατρείας τῆς ἐνεστώτης καὶ προτέρας ἐποχῆς. Νέοι δὲν ἔχουσιν ἢ νὰ ἐρωτήσωσι τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν ὅπως πεισθῶσιν περὶ τούτου. Πρώτερον ἢ λατρεία ἦν πράγματι πράξις τοῦ νοῦ· νῦν εἶναι ἀντικείμενον ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως καὶ τέρψεως, ἐφ' ᾧ δέον νὰ λυπῆται τις.»

Ὁ δὲ κύριος Ἰωάννης Wallon εἶπεν: «Αἱ Ἰνδία τῆς σήμερον δὲν εἶναι αἱ Ἰνδία περὶ ὧν ἀνχινώσκατε ἐν τοῖς βιβλίοις. Εἶναι λίαν διάφοροι. Χάριτι θεῷ, ἡ ἀρχαία τάξις μεταβάλλεται καὶ ἡ νέα τάξις εἶναι κρείσσων. Πολλοὶ σκληρότητες κατηργήθησαν, πολλὰ ἄδικα ἐπανορθώθησαν, πολλὰ βδελυγμῆ ἀποσκορακίσθησαν, πολλὰ κηλίδες ἀπεπλύθησαν. Εὐρίσκατε ἐκεῖ περιεργὸν καὶ σοβαρὸν λαὸν δεχόμενον τὸν χριστιανικὸν πολιτισμὸν, λαὸν ἕωστα χαίρειν τοῖς θεοῖς οὗ οἱ πατέρες αὐτοῦ ἐλάτρευον. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ δὲν εἶναι δεδεμένος.

### Εὐεργετήματα τῆς Ἀγγλικῆς Διοικήσεως.

Ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἡμέραις τῆς ἐθνικῆς διοικήσεως, ὑπῆρχε ἐν σύστημα διὰ τὸν πλοῦσιον καὶ ἕτερον διὰ τὸν πένητα· ἐν διὰ τὸν Βραχμῖν καὶ ἕτερον διὰ τὸν Σονδράχ. Ὁ βρετανικὸς νόμος δὲν ἐβασίσθη ἐπὶ διακρίσεως μεταξὺ ἀνθρώπων μιᾶς κλάσεως καὶ ἑτέρας. Ἐν παρελθούσαις ἡμέραις ἐγκλημα διαπραχθέν ὑπὸ Βραχμῖνου οὐδόλω· ἦν ἐγκλημα. Ἐάν Βραχμῖνός τις ἐκλεπτε Σονδράχ, τὸ ἐγκλημα ἐτιμωρεῖτο διὰ μικροῦ προστίμου· ἀλλ' ἐάν Σονδράχ ἐκλεπτε Βραχμῖνον, ἔδει ἐκεῖνος νὰ θανατωθῇ. Τί ἐπραξεν ὁ βρετανικὸς λέων; Παρεδέξατο τὸν νόμον; Ἀπένειμεν αὐτὸν οὕτω πως ἐν τοῖς δικαστηρίοις; Οὐχί· τὸν εἶδε, καὶ δὲν ἤρεσεν αὐτῷ· εἶτα ἐτίναξε τὴν χεῖρα του, καὶ ἔληξε τὰς πλευράς αὐτοῦ ἐν ὄργῃ, καὶ ἔσχισε τὸν Ἰνδικὸν κώδικα καὶ τὸν κατεπάτησε.

Εἶπε λοιπόν: «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος ἐν πάσῃ περιπτώσει», ἔστω καὶ ἐν ἡ Παρίας. Ἐκ τῆς ἡμέρας δ' ἐκείνης ἄνδρες πάσης φράτρας καὶ οἱ εἰς οὐδεμίαν ἀνήκοντες φράτραν κυβερνῶνται ὑπὸ ἐνὸς νόμου. Εἶτα δὲ καὶ ἕτερον συνέβαινε. Ὁ χριστιανὸς νεοφώτιστος εἶχε νὰ πληρώσῃ φθερὸν πρῶστιμον διὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ. Οὐ μόνον ἀπώλυε τὰ φρατρικὰ αὐτοῦ δικαιώματα, ἀλλ' οὐτε τὴν οἰκογενειακὴν αὐτοῦ κληρονομίαν ἠδύνατο νὰ λάβῃ. Συλλογισθῆτε πῶς τοιοῦτος νόμος θὰ ἐνήργει ὡς φραγμὸς κατὰ τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀλλ' ὁ νόμος τοῦ τόπου ἐψηφίσθη. Διεκήρυττεν ὅτι οὐδεμία μεταβολὴ πίστεως ἢ ἀπώλεια φυλῆς θὰ παρέβλαπτε τὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας. Αὕτη ἦν σημαντικὴ μεταβολή· νῦν δὲ νεανίας καλῆς οἰκογενείας καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδων δύναται νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ χωρὶς ἐξ ἀνάγκης νὰ καταστῇ ἐπαίτης.

Ἐτέρα βδελυγμῆ ἀποσκορακισθεῖσα εἶναι ὅτι ἡ Ἰνδὴ χήρα δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ πάλιν. Ὅταν εἴπω ὅτι χήρα ἠδύνατο νὰ ἦ καὶ κόρη, οὐδέποτε νυμφευθεῖσα ἀλλ' ἀπλῶς μνηστευθεῖσα πρὸς νέον τινα, ὅστις συνέβη νὰ ἀποθάνῃ, θὰ ἴδῃτε ὁποῖον σκληρὸν ἔθιμον ἦτο τοῦτο. Καὶ αὐστηρῶς ἐτηρεῖτο ἔωσον ἡ φωνὴ τῆς βρετανικῆς δικαιοσύνης ἀπήλλαξε τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας τῶν δεσμῶν ἀπανθρώπου ἐθίμου. Ἰνδὴ χήρα δύναται νῦν πάλιν νὰ νυμφευθῇ καὶ ὁ γάμος εἶναι ἐντιμὸς καὶ ἰσχυρὸς. Ἀλλὰ καὶ τοι ὁ

ἀρχαῖος νόμος δὲν ἐπέτρεπε τῇ Ἰνδῇ χήρᾳ νὰ νυμφευθῇ, ἐδίδεν αὐτῇ τὴν ἐκλογὴν νὰ κατῆ ζῶσα μετὰ τοῦ σώματος τῆς συζύγου τῆς. Μόλις ἐπ' ἐσχάτων ἡ πατὴρ ἡμῶν ἐτραχῆθη ἐκ τῆς εἰδήσεως δλοκαυτώσεως χήρας συμβάσης ἐν τῷ γεινιάζοντι κράτει τοῦ Νεπῶλ.

Χήρα καιομένη εἶναι ἀρχαιότατον Ἰνδικὸν ἔθιμον. Ἐν ταῖς βρετανικαῖς Ἰνδίαῖς προσέβαινε μεχρῖσού ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ Βέντιγκ, ἀληθῆς Ἄγγλος χριστιανὸς τύπου ὑψηλοῦ, εἶπε: «Δὲν θὰ καίετο πλέον γυναῖκας». Τοιοῦτοι ἄνθρωποι χρῆζουσι μνημείων. Διὰ τὸ εἶδος τοῦ ἔργου ὅπερ ἐπετέλεσεν ἰσχυροὶ ἄνδρες χρειάζονται. Τί δ' ἐπραξεν ὁ σὶρ Κάρολος Νάπιερ ἐν *Scinde*? Κηλοῦσιν αὐτὸν ἀδελφὸν τοῦ διαβόλου, τοσαύτη ἦν ἡ δραστηριότης αὐτοῦ.

Ἦκουσεν ὅτι ὁμιλοὶ Βραχμῖνων παρεσκευάζοντο νὰ καύσωσι χήραν, καὶ τοῖς διεμήνυσεν ὅτι θὰ τοὺς ἀποτρέψῃ. Ἦλθον ἐν πλήθει εἰς τὴν σκηνὴν του εἰς κατάστασιν μεγάλου ἐρεθισμοῦ. «Ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις, εἶπεν οὗτος, ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ ἀνεμίγνυτο εἰς τὰ ἱερὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν ἔθιμα, καὶ ἡμεῖς δὲν ἀνεμιγνυόμεθα εἰς τὰ ἰδικά σας». «Ποῦ καλὰ εἶπεν ὁ σὶρ Κάρολος, κινῶν τὴν κεφαλὴν» ἐπειδὴ συνειθίζετε νὰ καίετε χήρας, πηγαίνετε ἐτοιμάσετε τὴν ἐπικηδεῖον πυρᾶν καὶ καύσατε τὴν γυναῖκα· δὲν θὰ σας ἐμποδίσω· ἀλλ' ἡ πατὴρ μου ἔχει ἐν ἔθιμον, καθ' ὃ, ὅταν ἄνδρες καίωσι γυναῖκας ἀπαγχονίζουσι τοὺς ἄνδρας καὶ δημεύουσι τὴν περιουσίαν των· καὶ ἐνῶ ἐτοιμάζετε τὴν ἐπικηδεῖον πυρᾶν θὰ παρασκευάσω τὴν ἀγχόνην καὶ θὰ κρεμάσω πάντα Βραχμῖνον ἀναμιχθὸς ἐμὸν εἰς τὴν δλοκαύτωσιν! Οἱ Βραχμῖνοὶ ἔγνωσαν ὅτι ἐξεπλήρου πάσας τὰς ἀπειλάς του, εἶναι δὲ περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἡ χήρα δὲν ἐκάη.

Σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα ἔθιμα ἐπαύθησαν, αἱ διακρίσεις τῆς φυλῆς κατηργήθησαν ἢ ἰσοπεδώθησαν δι' ἴσης δικαιοσύνης· ἡ μιὰρὰ ἐπιστήμη τῶν ἱερῶν βιβλίων ἐξεδιώχθη τῶν σχολείων· ἐλευθεροτυπία, ἐλευθερογραφία καὶ ἐλεύθερος λόγος καθιδρύθησαν. Ἐκατομμύρια παιδῶν καθεκάστην προσέρχονται εἰς τὰ σχολεῖα, ἐξ ὧν 50,000 εἰσὶ κοράσια. Περὶ τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον ἀνθρώπων εἰσὶ ἤδη συνδεδεμένοι πρὸς τὰς διαφόρους ἐκκλησίας· ἰθαγενεῖς χριστιανὸν συνεισφέρουσι πολλὰς χιλιάδας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰθίων αὐτῶν ἱερέων· αἱ γραφαὶ μετεφράσθησαν εἰς τὰς διαλέκτους τῆς χώρας. Οἱ ἱεραπόστολοι ὑμῶν δύναται νὰ μεταδώσιν ὅπου ἂν θέλωσι νὰ κηρύξωσι τὸ εὐαγγέλιον· οὐδεὶς δύναται νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἢ χώρα εἶναι ὄλοσχερῶς ἀνοικτὴ, εἶναι ὄριμος διὰ τὸν Χριστόν. Μεταγενέστεροι τοῦ Χριστοῦ μαθηταί, «Εἶπατε σεις ὅτι ἔτι τέσσαρας μῆνας καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται· ἀνυψώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεωρήσατε τοὺς ἀγρούς· εἰσὶν ἤδη ἐτοιμοὶ πρὸς θερισμόν».

Ὁ δὲ κόμης Northbrook εἶπε: Ὁ λαὸς τῶν Ἰνδιῶν γινώσκει ὅτι ὑπάρχει πλήρης θρησκευτικὴ ἰσότης ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ δὲν φοβεῖται ὅτι εἰς ἄνθρωπος θὰ

εὐνοῆται μᾶλλον τοῦ ἑτέρου, ἢ μία φυλὴ πλειότερον ἑτέρας, ἔνεκα τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν δοξασίων.

Μεταξὺ ἐκείνων οὐκ ἔγνω ἐν ὑψηλῇ θέσει ἐν Ἰνδίαῖς, οὐδεὶς ὑπάρχει τοσοῦτον προσελκύσας τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ τῶν Ἰνδιῶν ὅσον ἐκεῖνοι οἵτινες οὐδέποτε ἀπέκρυψαν τὴν ἐπιθυμίαν των πρὸς ἐπέκτασιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Πολυάριθμοι Ἰνδοὶ λαμβάνουσιν ἐξαίρετον ἐκπαίδευσιν εἶναι δὲ σχεδὸν ἀδύνατον ἵνα ἡ θρησκεία αὐτῶν διαμείνῃ θρησκεία ἀνθρώπων λαβόντων ἐντελῆ ἐκπαίδευσιν ἐν ταῖς τέχναις, τῇ φιλολογίᾳ καὶ ταῖς ἐπιστήμασι τῆς Δύσεως. Ἦδη ὑπάρχουσι σημεῖα ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἐκπαιδευθέντος Ἰνδοῦ κινεῖται. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἀξιοσημείωτος ἐκείνῃ ἐταιρία καλουμένη οἱ Βράχμω, καὶ συνισταμένη ἐκ τοῦ κυριωτέρου μέρους τῶν ὑψηλῆς ἀνατροφῆς τυγόντων νεανιῶν τῆς Βεγγάλης· ἐξαπλοῦται δὲ ἐφ' ἀπάσης τῆς Ἰνδίας. Ἡ ἐταιρία αὕτη καὶ τοι μὴ ἐντελῶς καταρτισθεῖσα, εἶναι πλήρης ἐλπίδος, διότι πιστεύει εἰς ἕνα Θεόν, ἀπέριψε πάσας τὰς δεισιδαιμονίας καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν τῆς Ἰνδικῆς θρησκείας, καὶ κυκλοφορεῖ μεταξὺ τῶν ὄπαδων τῆς βιβλίας πλήρη ἐκ τῆς καλλιτέρας ἀγγλικῆς φιλολογίας.

Ὅποιαν μορφήν εἰς τὸ μέλλον ἡ θρησκεία τῶν Ἰνδῶν δύναται νὰ λάβῃ εἶναι ἀντικείμενον ἐφ' ὃ λίαν διάφοροι γνώμαι ὑπάρχουσι παρ' ἐκείνων οἵτινες μεγίστην κατέβαλον προσοχὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ σὶρ Wm. Muir εἶπεν: Ἀς εἴπω νῦν ὑμῖν, π. χ. πῶς εἶδον τοὺς εἰς τὸν χριστιανισμόν τρεπομένους ἐν Ἄγγρᾳ καὶ Ἀλλαχαβάδ. Συνάγονται ὁμοῦ ἐν ἐκάστῳ τῶν μερῶν τούτων περὶ τοὺς τετρακοσίους ἢ πεντακοσίους ἰθαγενεῖς οἵτινες μετετρέπησαν ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας εἰς τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἐάν ἐρωτηθῶ ὁποῖος ὁ χαρακτήρ αὐτῶν ἀπαντῶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ πρκαβληθῶσι πρὸς κόμην τῆς χώρας ταύτης ἔχουσαν τὸν αὐτὸν πληθυσμόν. Οἱ ἰθαγενεῖς χριστιανοὶ εἰσὶν ἐν ὄλω, ἐγκρατεῖς, ἠθικοὶ καὶ σεβαστοί, πιστεύω δὲ ὅτι μέγα μέρος ἔχουσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὴν οὐσίαν καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀληθοῦς χριστιανισμοῦ.

Ἐπισκεπτόμενος τὴν χώραν τῶν Σιανθάλων, εὗρον χιλιάδας λαοῦ ἀσπασθέντος τὸν χριστιανισμόν. Εἶδον εἰς ἐν μέρος ὠραίαν ἐκκλησίαν, ἔχουσαν περὶ τοὺς 800 ἢ 1000 θαμῶνας. Ὁ ἱερεὺς ἦτο Γερμανὸς ἱεραπόστολος καὶ τοι δὲ ἡ ἱεραποστολὴ ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει τῶν Ἰνδιῶν δὲν ὑφίστατο πρὸ 12 ἢ 13 ἐτῶν, ὑπῆρχον 7,000 τῷ χριστιανισμῷ προσελθόντες, 2,000 κοινοῦντων μελῶν καὶ περίπου ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς παίδων πορευομένων εἰς τὰ σχολεῖα. Οἱ παῖδες εἰς τὰ σχολεῖα ἐκεῖνα ἐθεάθησαν παρὰ τῆς θυγατρὸς μου παίζοντες, καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ παῖδες τῶν Ἀγγλων. Οὐδὲν βλέπω κωλύον δλοκλήρον τὴν κοινότητά τῶν Σανθάλων νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν ὑπῆρχε Βιβλικὴν Ἐταιρία ἐν Ἄγγρᾳ, ἔκτοτε δὲ ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ συν-



δεθῶ πρὸς τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ καὶ ἐν Ἀλλαθαβάδ, πρὸς ἣν πόλιν ἀκολούθως εἶχε μετενεχθῆ, ὡς καὶ ἐν Καλκούττα, ἔσχον δὲ τὴν τιμὴν νάημαι ἀντιπρόεδρος τῆς ἐταιρίας καθ' ὅλην τὴν διαμονὴν μου ἐν Ἰνδίασι... Πολύτιμον ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ παρέχειν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς 240 ἑκατ. ἐν Ἰνδίασι. Διὰ τῆς χώρας ταύτης ἡ ὁδὸς εἶναι ἐλευθέρα . . .

### II. *Ἐν Κίνα.*

Ἐν τῶν σοβαροτέρων καὶ πεισματωδεστέρων κορυμάτων πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν Σινικῇ ὑπῆρξε τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ ξένου.

Καὶ αὕτη ἡ Σινικὴ — ἐφ' ἧς μέχρι ἐσχάτων ἠτενίζομεν μετὰ περιεργείας, ὡς οἱ περιηγηταὶ ἀτενίζουσιν ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς τῆς Ἐρήμου, ἀπείρου, σταθερᾶς ἐν τοῖς λίθινοις χαρακτῆρσιν αἱ ἔλαβε πρὸ τῆς συγγραφῆς τῆς ἱστορίας, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπέφασιν ἐχούσης νὰ τηρήσῃ διὰ παντὸς τὸ μυστικὸν τῆς — ἐγγισθεῖσα πανταχόθεν ἐκ τῆς θερμῆς ἀδελφότητος τῶν ἐθνῶν, ὁ λίθος τῆς Σινικῆς μαλακύνεται εἰς σάρκα, καὶ ὁ κρατερός ἐκεῖνος σωρὸς ὄντων ἀνθρωπίνων καθίσταται λαὸς ζῶν. Ἴσως εἶπατε ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐμπορίου, ἢ ὅτι ὀφείλεται εἰς τὴν πίεσιν τῶν πολιτικῶν συμβάντων ἢ εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐλατήρια τῆς νεωτέρας παιδείσεως.

Ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν ὅτι εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν! Οὐδεμία ἀμφισβόλια ὅτι ἐν Ἰνδίασι ὁ Βραχμανισμὸς ἔπαυσεν ὡς δύναμις, καὶ μετ' οὗ πολὺ θὰ παύσῃ ὡς τύπος· οὐδεμία ἀμφισβόλια ὅτι ὁ Βουδδισμὸς εἶναι καταφθινῶς ἐν παρακμῇ ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ὁ λαὸς εὐρίσκει αὐτὸν πρόσκομμα, δὲν δύναται νὰ τὸν ἀφομοιώσῃ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς θεσμοὺς ἐλευθερίας, οὐδεμία δὲ ἀμφισβόλια ὅτι ἡ Σινικὴ θέλει ἀποτινάξῃ πᾶν ὅ,τι κωλύει τὴν πρόοδον αὐτῆς ἐν τῷ νέῳ σταδίῳ.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἱεραπόστολοι δύναται νὰ ἐργάζωνται, ἀλλ' ἐάν καθῶρθον νὰ μεταστρέψωσιν εἰς τὴν χριστιανισμὸν, 5,000 ἀνθρώπους κατ' ἔτος, θὰ ἐχρηάζοντο 80,000 ἔτη ὅπως δλόκληρον τὴν Σινικὴν μεταστρέψωσιν. Ἐάν ὅμως ὁ τὸν χριστιανισμὸν ἀσπαζόμενος καθίστατο καὶ ἱεραπόστολος καὶ προσεῖλκεν ἕνα ἢ πλείοστους, ὁλόκληρος ἡ αὐτοκρατορία θὰ ἐξευαγγελίζετο εἰς διάστημα ἑλαστοῦ δεκατσεσάρων ἐτῶν.

### III. *Ἐν Ἰαπωνίᾳ.*

Δίψα τῶν Ἰαπώνων πρὸς τὸ μακθάνειν. Παρουσιάζων ὑμῖν τὰς περὶ χριστιανισμοῦ προσδοκίας τῆς Ἰαπωνίας, λέγω ὠρισμένως περὶ δύο κινήματων· πρῶτον, περὶ τῆς ἐθνουσιαστικῆς παραδοχῆς νόμων καὶ τρόπων τῆς δύσεως· καὶ δεύτερον περὶ ἐθνικοῦ συστήματος ἐκπαιδείσεως κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἀγγλικοῦ πανεπιστημίου καὶ τῶν ἀγγλικῶν δημοσίων σχολείων.

Ἡ πρώτη ἐπανάστασις, ἣτις φέρει εὐθὺς πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, πρέπει νὰ λάβῃ καιρὸν ὅπως παραγάγῃ τὰς μεταβολὰς ἐκείνας ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ λαοῦ πρὸς αἱ νέαι διδασκαλίαι ἀναποφεύκτως ἐρ-

γάζονται. Ὁ νοῦς τῶν Ἰαπώνων δὲν διαφέρει τῆς γῆς αὐτῶν, ὑπόκειται δηλ. εἰς ἠφραιστεϊάδεις ἐκρήξεις. Ἡ κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ προβαδίσῃ τοῦ λαοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς στρατιωτικὰς καὶ ναυτικὰς βελτιώσεις, ὁ λαὸς δὲν χρῆζει οὐδεμιᾶς παρασκευῆς· ὑπερφηανεύονται βλέποντες θωρηκτὰ ἐπὶ τῶν ὑδάτων αὐτῶν, καὶ εὐρωπαϊκὸν χειρισμὸν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων τῶν θά ἑδαπάνων θησαυροὺς ὀλοκλήρους εἰς ναυπηγεῖα, ναυστάθμους καὶ στρατώνας, ἃ νὰ θέσωσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν Εὐρωπαϊῶν ἀξιωματικῶν· ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἤνοιξαν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς ξένους.

Ἐάν ὁ λαὸς τῆς Ἰαπωνίας ἦτον τσοῦτον πεφωτισμένος ὡς ἡ κυβέρνησις τῆς Ἰαπωνίας, ἡ χώρα θὰ ἠνοιγέτο αὖριον· πρέπει δὲ νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ κυβέρνησις μεταχειρίζεται τὸ μόνον μέσον δι' οὗ κράτος τι δύναται νὰ ἀναθρίψῃ τὸν λαὸν καὶ νὰ τὸν θέσῃ εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τὴν νομοθεσίαν αὐτοῦ· ἐκπαιδεύει τοὺς παῖδας τῆς χώρας. Ἡ ἐκπαίδευσις δὲν εἶναι νέα δύναμις ἐν Ἰαπωνίᾳ· εἶναι ἀρχαιοτάτη δύναμις. Ἐχουσιν ἀρχαίαν φιλολογίαν, διακεκριμένην ἀπὸ τὴν τῆς Σινικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, διότι εἶναι καθολοκληρίαν οἰκιακὴ ἢ γλώσσα ὀφείλει μεγάλως ταῖς γυναῖξί τῆς Ἰαπωνίας, διότι ἐνῶ πρὸ 900 περίπου ἐτῶν ὑπῆρχε μεγάλη μανία πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Σινικῆς γλώσσης, αἱ γυναῖκες προσκολλήθησαν τῇ ἐθνικῇ αὐτῶν γλώσσῃ, καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν συνθέσεων διετήρησαν τὴν κομψότητα αὐτῆς καὶ τὴν δύναμιν. Μεταξὺ τῶν κλασικῶν Ἰαπώνων τὰ ὠραιότερα δείγματα ὕψους εἰσὶ προϊόντα τῆς λεπτῆς μαγαλοφυίας τῶν κυριῶν τῆς Ἰαπωνίας.

Ἀλλὰ τὰ σχολεῖα μεταβάλλουσι τὰς μελέτας αὐτῶν, καὶ χωρὶς ὀμολογημένου τινὸς σκοποῦ πρὸς μεταβολὴν τῆς θρησκείας τῶν ἢ βουδδιστικῆς φιλολογίας ὑπαχωρεῖ εἰς τὴν χριστιανικὴν, καὶ αἱ δευσιδαίμονες παραδόσεις τῆς φύσεως ἐκλείπουσιν ἐνώπιον τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐξουσίαν τῆς κυβερνήσεως ἣτις ἀπεδιώξῃ τοὺς ἱερεῖς ἐκ τῶν παιδευτηρίων καὶ εἰσήγαγε διδασκάλους κατὰ τὸ πλεῖστον χριστιανούς. Τσοῦτον ζῶντ᾽ εἶναι ἡ δίψα διὰ τὰς γνώσεις τὰς ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ἰδίᾳ δὲ ἐξ Ἀγγλίας, ὥστε καὶ τοὶ ἡ ἀνέγεσις ἐκκλησιῶν καὶ παρακκλησιῶν ἀπαγορεύεται πέραν τῶν ὀρίων τῶν παραχωρηθεισῶν γαιῶν, εἰς χριστιανὸς ἱεραπόστολος δύναται νὰ μεταβῇ ὅπουδήποτε ὡς διδάσκαλος· δὲν ἔχει δὲ ἀνάγκην νὰ ἀφήσῃ τὴν Γραφὴν ὀπισθεν αὐτοῦ. Δύναται νὰ μὴ ἀνεγείρῃ ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δύναται νὰ κυκλοφορῇ τὰ βιβλία του ὅπου δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ προσωπικῶς, καὶ ὡς ὁ Παῦλος ἐν Ῥώμῃ δύναται νὰ κατοικῇ ἐν τῇ μισθοθείᾳ παρ' αὐτοῦ οἰκίᾳ καὶ νὰ δέχεται πάντας τοὺς ἐρχομένους εἰς αὐτὴν, «διδάσκων τὴν βασιλείαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης οὐδενὸς κωλύοντος αὐτόν».